

2ኛ ተሰሎንቄ 1:1-12

«ጳውሎስና ስልዋናስ ጢሞቴዎስም፡ በእግዚአብሔር በአባታችን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስም ወደምትሆን ወደ ተሰሎንቄ ሰዎች ቤተ ክርስቲያን፤

«ከእግዚአብሔር ከአባታችን ከጌታ ከኢየሱስ ክርስቶስም ጸጋ ሰላምም ለእናንተ ይሁን።

«ወንድሞች ሆይ፡ እምነታችሁ እጅግ ስለሚያድግ የሁላችሁም የእያንዳንዳችሁ ፍቅር እርስ በርሳችሁ ስለሚበዛ፡ ሁልጊዜ ስለእናንተ እግዚአብሔርን እንደሚገባ ልናመሰግን ግድ አለብን፤ ስለዚህ በምትታገሡበት በስደታችሁና በመከራችሁ ሁሉ ከመጽናታችሁና ከእምነታችሁ የተነሣ በእግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናት ስለ እናንተ ራሳችን እንመካለን።

«ስለ እርሱ ደግሞ መከራ ለምትቀበሉለት ለእግዚአብሔር መንግሥት የምትበቁ ሆናችሁ ትቆጠሩ ዘንድ፡ ይህ የእግዚአብሔር ቅን ፍርድ ምልክት ነው። ጌታ ኢየሱስ ከሥልጣኑ መላእክት ጋር ከሰማይ በእሳት ነበልባል ሲገለጥ፡ መከራን ለሚያሳዩአችሁ መከራን፡ መከራንም ለምትቀበሉ ከእኛ ጋር ዕረፍትን ብድራት አድርጎ እንዲመልስ በእግዚአብሔር ፊት በእርግጥ ጽድቅ ነውና። እግዚአብሔርን የማያውቁትን፡ ለጌታችንም ለኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል የማይታዘዙትን ይበቀላል፤ በዚያም ቀን በቅዱሳኑ ሊከብር፡ ምስክርነታችንንም አምናችኋልና በሚያምኑት ሁሉ ዘንድ ሊገረም ሲመጣ፡ ከጌታ ፊት ዘጋይሉም ክብር ርቀው በዘላለም ጥፋት ይቀጣሉ። ስለዚህም ደግሞ እንደ አምላካችን እንደ ጌታም እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ፡ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ስም በእናንተ ዘንድ ሊከብር እናንተም በእርሱ ዘንድ ልትከብሩ፡ አምላካችን ለመጥራቱ የምትበቁ አድርጎ ይቈጥራችሁ ዘንድ፡ የበጎነትንም ፈቃድ ሁሉ የእምነትንም ሥራ በጋይል ይፈጽም ዘንድ ስለ እናንተ ሁልጊዜ እንጸልያለን።»

ክፉዎች ዕረፍት የላቸውም

በተሰሉንቄ የነበሩ ክርስቲያኖች ስለ ጳውሎስ መልእክት እግዚአብሔርን ያመሰግኑ ነበር፤ ይሁንና መልእክቱ ችግሮቻቸውን ሁሉ ከመቅጽበት አልፈታላቸውም ነበር። እንዲያውም፥ ስደቱ እየከፋ በመሄዱ፥ አንዳንድ አማኞች በታላቁ የመከራ ዘመን ውስጥ የሚኖሩ መሰላቸው። ከዚያም በጳውሎስ ስም የተጻፈ በማስመሰል የተላከው መልእክት የጌታ ቀን በእርግጥ እንደደረሰ የሚገልጽ ይመስል ነበር። ማኅበረ-ምእመኑም በዚህ አመለካከት ግራ በመጋባት ተደናገጠ።

አንዳንድ አማኞች የጌታ ምጽአት እጅግ ስለተቃረበ፥ ሥራቸውን አቁመው እርሱን መጠባበቅ እንዳለባቸው አሰቡ። በመሆኑም ሌሎች ምእመናን ለእነዚህም ወገኖች የሚበቃ ቀለብ ለማዋጣት በመገደዳቸው፥ ተጨማሪ ሸክም ሆነውባቸው ነበር ማለት ነው። ሰይጣን በየዘመናቱ ስልቱን እየቀያየረ ይሠራል፤ እንደ አንበሳ ለመዋጥ (1ኛ ጴጥ. 5:7-8)፥ እንደ እባብ ለማታለል ይሻል (2ኛ ቆሮ. 11:3)።

ጳውሎስ ሁለተኛውን መልእክት የጻፈው ለእነዚህ ችግሮች ምላሽ ለመስጠት ነበር። (ለጥቅሶቹ አስተዋጽኦ ምዕራፍ አንድን ተመልከት።) በመሆኑም መልእክቱን እጅግ አሳሳቢ በሆነው ጉዳይ ይጀምራል፡- ይኸውም በእምነታቸው ምክንያት በሚቀበሉት ስደት ነው። በዚህ በመጀመሪያው ምዕራፍ ላይ፥ ጳውሎስ በመከራ ውስጥ ለነበሩ ወዳጆቹ ሦስት ነገሮችን አካፍሎአቸዋል።

የምስጋና ማበረታቻ (1:1-4)

ጳውሎስ ለወዳጆቹ ሰላምታ ከሰጠ በኋላ፥ እግዚአብሔርን በሕይወታቸው ውስጥ ሲያደርግ ስለነበረው ነገር ያመሰግናል። ጳውሎስ «በሁሉ አመስግኑ» የሚለውን የራሱን ምክር በሕይወቱ ይጠቀምበት ነበር (1ኛ ተሰ. 5:18)። ጳውሎስ በእነዚህ ሁለት መልእክቶች ውስጥ የደጋገማቸውን ምስጋናዎች ተመልከት (1ኛ ተሰ. 1:2፤ 2:13፤ 3:9፤ 2ኛ ተሰ. 1:3፤ 2:13)። ሰዎችንና ሁኔታዎችን የሚለውጠው ጸሎት ብቻ ሳይሆን፥ ምስጋናም ነው።

በአንድ ወቅት ሰይጣን ክርስቲያኖችን ለመጣል ስለሚጠቀምባቸው መሣሪያዎች፥ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተከታታይ ትምህርት አስተምር

ነበር። ከእነዚህም መሣሪያዎች መካከል አንዱ፡ በኢዮብ ሕይወት ላይ የደረሰው መከራ ነው። ሰይጣን በአስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ ሊያስቀምጥን ከቻለ፡ እምነታችንን ሊያደክም ይችላል ይሆናል።

ታዲያ በጠዋቱ ፈረቃ ሳስተምር፡ «ሰይጣንን ለማሸነፍ እጅግ ከሚመረጡ መሣሪያዎች አንዱ ምስጋና ነው» ብዬ ነበር። «ከሕመሙ ባሻገር፡ ኢዮብ፡ የእግዚአብሔር ስም የተባረከ ይሁን!» ለማለት ችሎ ነበር። በመሆኑም፡ «አንተም ወደ ፊት ነገሮች ሲበላሹብህና ለመበላጨት ስትፈተን፡ ወደ እግዚአብሔር ፊትህን መልስና አምስግነው» ማለቱ ይታወስኛል።

በዚያን ዕለት የማምሻውን የትምህርት ክፍለ ጊዜ ከመጀመራችን በፊት፡ አንዲት ሴት ወደ እኔ ፈጥና መጣችና፡ «ያስተማርኸን ነገር ይሠራል፤ ይሠራል!» አለችኝ። ቀጥሎም ከሰዓት በኋላ ስላሳለፈችው ገጠመኝና ስለሆነው ሁሉ አጫወተችኝ። የነገረችኝ ታሪክ የማይታመን በመሆኑ፡ ባሕርይዋን ባላውቅ ኖሮ በተጠራጠርኋትም ነበር። እርሷ ግን በማክል፡ «ይሁንና በዚህ ሁሉ ምስጋና በማቅረቤ እግዚአብሔር የሚያስፈልገኝን ጸጋና ብርታት ሰጠኝ። ምስጋና ይሠራል፤ ይሠራል!» አለችኝ።

የተሰሉንቄ አማኞች መከራን ሲቀበሉ ራሳቸውን በጣም መንፈሳውያን አድርገው እንዳልቆጠሩ ጥርጥር የለውም፤ ይሁንና ጳውሎስ እግዚአብሔር በመካከላቸው ምን በመሥራት ላይ እንደነበረ ተረድቶ ነበር። እኔና አንተ ሕይወታችንን ለመገምገም ከሁሉም የዘገየን ነን። ብዙውን ጊዜ እኔና አንተ ሙሉ ለሙሉ ሳናውቀው ሌሎች በእኛ ውስጥ መንፈሳዊ ዕድገት እንዳለ ሊመለከቱ ይችላሉ። ጳውሎስ ምስጋና ያቀረበውና በዚያውም ወዳጆቹን ያበረታታው ምን ምን በረከቶች ስለ ተገኙ ነበር?

1. እምነታቸው እያደገ ነበር (1:3)፡- ያልተፈተነ እምነት ሊታመን አይችልም። እግዚአብሔር የውሳኔአቸውን ጽናት የሚያረጋግጠው በዚህ መንገድ ስለሆነ፡ አዳዲስ አማኞች የእምነታቸውን መፈተን በተስፋ መጠባበቅ አለባቸው። እምነት እያደገ እንዲሄድ፡ እንደ ጡንቻ ልምምድ ማድረግ አስፈላጊ ነው። መከራና ስደት እግዚአብሔር እምነታችንን ለማጠናከር የሚጠቀምባቸው መንገዶች ናቸው።

ከምወዳቸው መጻሕፍት አንዱ የሃድሰን ቴይለር «መንፈሳዊ ምሥጢር» የሚለው ነው። በዚህ በሆዋርድ ቴይለር በተዘጋጀው መጽሐፍ ውስጥ፡

ቴይለር በእግዚአብሔር በማመን ብቻ ለመኖር ከወሰነበት ከመጀመሪያዋ ዕለት ጀምሮ እንዴት እምነቱ እየተጠናከረ እንደሄደ እንመለከታለን። የገንዘብ እጥረት ሲያጋጥመውና በተለይም ሥራ የሚበዛበት አሠሪው ደመወዙን ለመክፈል በሚረሳበት ጊዜ ሁሉ፥ በእግዚአብሔር መተማመንን ተማረ። በመሆኑም ለዕለታዊ ነገሮች በእግዚአብሔር መተማመኑ በጨመረ መጠን በእምነት በማደጉ፥ ለጠቅላላው የሚሲዮን ድርጅቱ ስለሚያስፈልገው ነገር በእግዚአብሔር ሊተማመን ቻለ። አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር የረሳው ይመስል ነበር፤ ይሁንና ቴይለር መጸለዩንና መተማመኑን ቀጠለ፤ እግዚአብሔርም ምላሽ ሰጠው።

ቀላል ሕይወት ወደ ከንቱ እምነት ሊያመራ ይችላል። በዕብራውያን 11 ውስጥ በምሳሌነት የተጠቀሱት ታላላቅ የእምነት ወንዶችና ሴቶች እምነታቸው ያድግ ዘንድ፥ በአንድ ወይም በሌላ በኩል ሁሉም መከራን የተቀበሉ ወይም በከፍተኛ መሰናከል ውስጥ ያለፉ ናቸው። ጳውሎስ እምነታቸው ፍጹም ይሆን ዘንድ ለተሰሉት አማኞች ጸልዮአል (1ኛ ተሰ. 3:10)፤ በመሆኑም፥ አሁን ለተመለሰው ጸሎት እግዚአብሔርን ያመሰግናል።

2. ፍቅራቸው የተትረፈረፈ ነበር (1:3)፡- ይህም ደግሞ ለጳውሎስ የቀድሞ ጸሎት የተሰጠ ምላሽ ነበር (1ኛ ተሰ. 3:12)። መከራ፥ ራስ-ወዳዶች ሊያደርገን ይችላል። ይሁንና መከራ ከጸጋና እምነት ጋር ከተቀላቀለ፥ ፍቅርን ያፈራል። «በፍቅር የሚሠራ እምነት» ነው (ገላ. 5:6)። ክርስቲያኖች መከራ በሚቀበሉበት ጊዜ፥ እምነታቸው ወደ ላይ ወደ እግዚአብሔር ቤት ሲደርስ፥ ፍቅራቸው ደግሞ አብረው ወደሚያመልኩ አማኞች ሁሉ ይደርሳል።

ደራሲው ቶሮ በአንድ ወቅት «ከተማ ማለት ብዙ ሰዎች በብቸኝነት አብረው የሚኖሩበት» ስፍራ ነው በማለት ገልጾ ነበር። በአንደኛው አፓርታማ «መኖሪያ ቤት» ውስጥ የሚኖሩ ዜጎች እጅግ እየተሠቃዩ በቀጣዩ አፓርታማ ውስጥ የሚኖሩት ግን ስለችግራቸው ምንም ላያውቁ ይችላሉ። ዘመናዊው ዓለማችን የሌሎችን ሥቃይ ተመልክተን በግዴለሽነት እስክናልፍ ድረስ፥ መንፈሳዊና ስሜታዊ መገንጠልንና መራራቅን ሊያስፋፋ ይችላል።

ለክርስቲያን ግን መከራ የተትረፈረፈ ፍቅር ለማፍራት ሊረዳ ይችላል። አረማዊው ዓለም የክርስትናን ኅብረት ተአምር ተመልክቶ የሰጠው ምስክርነት፥ «አቤት፥ እንዴት ይዋደዳሉ!» የሚል ነበር። የጥንቱ አማኞች

እርስ በርሳቸው ከመዋደድና ለጌታ ትእዛዝ ከመታዘዝ በቀር የሚያደርጉት አልነበራቸውም። የራሳቸው መከራ የሌሎችን መከራ ከመጋራት አላገዳቸውም ነበር።

3. ትዕግሥታቸው ያድግ ነበር (1:4)፡- «መከራ ትዕግሥትን ያፈራል» (ሮሜ 5:3 ቀጥተኛ ትርጉም)። መጽሐፍ በማንበብ (ይኼኛውንም ቢሆን) ወይም ትምህርት በመከታተል ታጋሽ ልትሆን አትችልም። ታጋሽ ለመሆን መከራ መቀበል አለብህ።

እነዚህ አማኞች የታገሡት ምን ነበር? ጳውሎስ ሁኔታቸውን ለመግለጽ በበርካታ ቃላት ተጠቅሞአል፡ «ስደት» ማለትም «ከውጭ የሚሰነዘር ጥቃት»፤ «መከራ» ቀጥተኛ ትርጉሙ «ውጥረት» ሲሆን፤ የተለያዩ ፈተናዎች የሚያስከትሉትን ጉዳዮች ያመለክታል (ቁ. 7)፤ እንዲሁም ደግሞ «ወደ ጠባብ ስፍራ መታገብ» ማለትም ሊሆን ይችላል። በየትኛውም መልኩ ብንመለከተውም፤ የተሰሎንቄ ክርስቲያኖች ቀላል ሕይወት እየገፉ አልነበሩም።

ይሁንና እግዚአብሔር ከቶውንም መከራችንን ለከንቱ አያደርገውም። መከራዎች ይጠቅሙናል እንጂ፤ አይጎዱንም (ያዕ. 1:1-5፤ 2ኛ ቆሮ. 4:15-18)። በእግዚአብሔር ከታመንንና ራሳችንን ለእርሱ አሳልፈን ከሰጠን፤ መከራዎች በሕይወታችን ውስጥ ትዕግሥትና ብስለትን ያፈራሉ። ብናምፅና የደረሱብንን ሁኔታዎች ብንታገል ግን ያልበሰልንና ብስጩዎች ሆነን እንቀራለን። እግዚአብሔር መከራዎችን የሚያመጣው በሕይወታችን ውስጥ መልካሙን ባሕርይ ለማንፅ ነው። ምናልባትም እንጉዳይ በአንድ ሌሊት ሊበቅል ይችላል፤ ዳሩ ግን አንድን ትልቅ የዋርካ ዛፍ ለፍሬ ለማድረስ የበርካታ ዓመታትን ልፋትና የአውሎ ነፋስ ጥቃት ማሳለፍን ይጠይቃል።

4. ምስክርነታቸው ሌሎችን መርዳት ነበር (1:4)፡- «ከመጽናታችሁና ከእምነታችሁ የተነሣ በእግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናት ስለ እናንተ እራሳችን እንመካለን» (1:4)። መከራ ለዕድገታችን ከመርዳቱ ባሻገር፤ ከተፈተንን በኋላ ሌሎችም እንዲያድጉ ልንረዳቸው እንችላለን። ሌሎችን እናጽናና ዘንድ እግዚአብሔር እኛን ያጽናናል (2ኛ ቆሮ. 1:4-5)። በመሆኑም የተለገሰንን ስጦታ ውጠን ጭጭ የምንል ኩራዎች ሳንሆን፤ ተቀብለን የምናስተላለፍ አሸንዳዎች ልንሆን ይገባል።

በ1:3 እና 4 ላይ «እምነት» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ታማኝነት» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። በእርግጥ ሁለቱም ጎን ለጎን የሚሄዱ ናቸው፤ በእግዚአብሔር ላይ ያለንን እምነት በሕይወታችን ታማኝነት ልናሳይ እንችላለን። የተሰሎንቄ አማኞች ከታገሡዋቸው መከራዎች ባሻገር፤ ለጌታና እርስ በርሳቸውም ታማኞች ነበሩ። አንድ ሰው በችግር ውስጥ ሳለ ጌታንና ቤተ ክርስቲያንን በሚተዉበት ጊዜ፤ አንድም ዳግም እንዳልተወለደ ወይም ደግሞ በመንፈሳዊ ሕይወቱ በጣም ደካማ እንደሆነ ያስመሰክራል። እያደገ የሚሄድ እውነተኛ ክርስቲያን ምንም ቢመጣ ታማኝነቱን አያንድልም።

በሁለተኛው የዓለም ጦርነት ወቅት፤ የጣላት ሠራዊት ሰሜን አፍሪካን በከበበ ጊዜ፤ ሚሲዮናውያን ስፍራውን ለቀው መውጣት ነበረባቸውና ያለ አገልጋይ ስለሚቀሩት አብያተ ክርስቲያናት ትልቅ ሽክም ሆኖባቸው ነበር። ይሁንና ጦርነቱ አብቅቶ ሚሲዮናውያኑ በተመለሱ ጊዜ፤ ጠንካራና ንቁ አብያተ ክርስቲያናትን አገኙ። የጦርነቱ መከራዎች ቤተ ክርስቲያንን በማጽዳት፤ የእውነተኛ አማኞችን እምነት ለማጠናከር ረድቶአል። ይህ ነፃ በነበሩት አገሮች ውስጥ ለሚገኙ አብያተ ክርስቲያናት ምንኛ ማበረታቻ ይሆን!

ጳውሎስ እግዚአብሔር በእነዚህ አዳዲስ ክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ይፈጽም ለነበረው ነገር ምስጋና የሚያቀርብበት በቂ ምክንያት ነበረው። ይሁንና «ተስፋ» እንደገደላቸው አስተውለሃልን? «እምነት፤ ተስፋና ፍቅር» ከመጀመሪያው የእነዚህ አማኞች ባሕርያት ቢሆኑም (1ኛ ተሰ. 1:3)፤ አሁን ጳውሎስ ምስጋናውን ያቀረበው ለእምነታቸውና ለፍቅራቸው ብቻ ነው። ምክንያቱ ምን ይሆን? ምናልባትም ስለተስፋቸው ግራ ተጋብተው ይሆናል። ይህም ወደ ሁለተኛው ማበረታቻ ይመራናል።

የተስፋ ቃሉ ማበረታቻ (1:5-10)

የጊዜው ሁኔታ የቱንም ያህል አስቸጋሪ ቢሆንም፤ የተሰሎንቄ አማኞች አስተማማኝና የከበረ የወደፊት ተስፋ ነበራቸው። እንዲያውም፤ መከራዎቻቸው እግዚአብሔር ጻድቅ እንደሆነና ለእነርሱ ያለውን ታላቅ ዕቅድ ለመፈጸም እየሠራ እንዳለ የሚያረጋግጡ፤ «የቅን ፍርድ መገለጥ ምልክቶች» ነበሩ። ምናልባትም መከራ የእግዚአብሔርን አለመሥራት (ዝምታ) ያመለክታል ወደ ማለቱ እናዘነብል ይሆናል፤ እውነቱ ግን የዚህ ተገላቢጦሽ ነው። በተጨማሪም፤ በመከራ ጊዜ የምናደርገው ተግባራዊ እንቅስቃሴ የእግዚአብሔርን በሥራ ላይ መሆን ለሌሎች ሰዎች ያረጋግጣል።

(ለዚህ መመሪያ ተጨማሪ ማረጋገጫ እንዲሆንህ ፊልጵስፎስ 1:28-30 አንብብ)።

እግዚአብሔር ለሕዝቡ በገባቸው የተስፋ ቃሎች ውስጥ ሦስት ልምምዶች ተካተዋል፡-

1. ሽልማት (1:5)፡- «ስለ እርሱ ደግሞ መከራ ለምትቀበሉለት ለእግዚአብሔር መንግሥት የምትበቁ ሆናችሁ ትቆጠሩ ዘንድ ...» (1:5)። እግዚአብሔር በሕይወታቸው ውስጥ መከራ እንዲያልፍ ካደረገባቸው ዓላማዎች አንዱ ሽልማት ነበር። ይሁንና መከራቸው ወደ መንግሥተ ሰማያት ይገቡ ዘንድ እንዳስቻላቸው የሚጠቁም አሳብ አናገኝም። ስለ ምን ቢባል በክርስቶስ በማመን እንደዳት እናውቃለንና ነው (1ኛ ተሰ. 1)። «ደግሞ» የምትለዋ አናሳ ቃል ይህ ብቃት በጊዜው ከነበሩበት ሁኔታና ወደ ፊትም ከሚጠብቃቸው የእግዚአብሔር ክቡር መንግሥት ጋር የተያያዘ መሆኑን ታመለክታለች። በ1ኛ ጴጥሮስ 1:3-9ም ተመሳሳይ አሳብ እናገኛለን።

አንድ ቀን ኢየሱስ ክርስቶስ ሁኔታዎችን ይገለባብጥና አማኞች ሲሸለሙ ክፉዎችና ኃጢአተኞች መከራን ይቀበላሉ። ጌታችን በምድር ላይ የምትት ሕይወት እንደምናሳልፍ የተስፋ ቃል አልገባልንም፤ እንዲያውም ችግሮች እንደሚጋረጡብንና ጦርነትም እንደሚገጥመን አስተምሮናል። ይህም ሆኖ ለእርሱ ታማኞች ለነበሩት ሁሉ ወደ ፊት ሽልማት እንደሚሰጣቸው የተስፋ ቃል ገብቶአል (ማቴ. 5:10-12)።

2. ካሳ (1:6-10)፡- እግዚአብሔር ከደኅንነት ርቆ ለጠፋው ሕዝብ መከራን፣ ለዳኑት ደግሞ ዕረፍትን ካሳ አድርጎ ይሰጣል። «መካስ» ማለት «ብድራት መክፈል» ማለት ነው። በመሠረቱ፣ መንፈሳዊ ሰዎችን የሚያሳድዱ ኃጥአን ሁልጊዜም በዚህ ሕይወት ትክክለኛውን ክፍያ አይቀበሉም። እንዲያውም፣ የኃጥአን ወቅታዊ ብልጽግናና የመንፈሳውያን ችግር ምክንያት ለብዙ የእግዚአብሔር ሰዎች ጥያቄ ሆኖባቸው ነበር [መዝ. (73)፤ ዕንባቆም 1፤ ኤር. 12:1]። ብቸኛው ልምምዳችን መከራ ብቻ ከሆነ፣ ለምን ፈሪሃ-እግዚአብሔር ያለበትን ሕይወት እንኖራለን? በማለት ራሳቸውን ይጠይቃሉ።

ክርስቲያኖች እንደመሆናችን፣ ለዘላለም እንጂ ለጊዜው ብቻ መኖር የለብንም። የክርስትና ሕይወታችንንም ዛሬ ትርጉም ያለው የሚያደርገው

«የዘላለም እሴቶችን ከግምት ውስጥ በማስገባት መኖራችን» ነው። በእምነት እንጂ በማየት አንመላለስም።

ይህም የሁለት ገበሬዎችን ታሪክ ያስታውሰኛል፤ አንደኛው አማኝ፣ ሌላኛው ደግሞ ከሃዲ ነበር። የመከር ጊዜ ሲደርስ፣ እግዚአብሔር የአማኙን የምርት ውጤት ያልባረከው ይመስል ነበርና ከሃዲው በአማኙ ጎረቤቱ ላይ ያፈገገ ጀመር። የከሃዲው ቤተሰብ አልታመም ነበር፤ እርሻው ብዙ አፍርቶለት ነበር፤ በመሆኑም፣ ብዙ ገንዘብ እንደሚያገኝ እርግጠኛ ነበር።

ከሃዲው «በእግዚአብሔር ማመንና ክርስቲያን መሆን ዋጋ አለው ያልኸኝ መስሎኝ ነበር!» አለ።

ክርስቲያኑም፣ «በእርግጥም ዋጋ አለው፤ ይሁንና እግዚአብሔር ሁልጊዜም የሚከፍለው በመከር ጊዜ ብቻ አይደለም» ሲል መለሰለት።

ያላመነ ሰው የሚጋፈጠው የወደፊት ሕይወት ምን ዓይነት ነው? ጳውሎስ ይህንኑ ለመግለጽ የተጠቀመባቸውን ሥዕላዊ ቃላት ተመልከት፡- መከራ፣ በቀል፣ የእሳት ነበልባል፣ ቅጣት፣ የዘላለም ጥፋት ነው። ክርስቶስን የማይቀበለው ዓለም በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ በዋለው ግፍ መጠን ፍጻሜን ከእግዚአብሔር እጅ ይቀበላል! በሰብአዊ ታሪክ ውስጥ እንኳን የሚሠራ የካሳ ሕግ አለና፤ እንደዚያው ሁሉ፣ እግዚአብሔር ካሳ በሚከፍልበት ጊዜ፣ በዚሁ ዓይነት ይፈጽማል።

ፈረዖን ለአይሁድ ቤተሰብ የሚወለዱትን ወንዶች ልጆች ሁሉ በውኃ ውስጥ አስጥሞ ለማጥፋት ሞክሮ ነበርና የራሱም የጦር ሠራዊት በቀይ ባሕር ውስጥ ሰጠመ። ሐማን አይሁዶችን ከምድሪቱ ለማስወገድ ሜራ ቢወጥንም፣ ዳሩ ግን እርሱና የገዛ ልጆቹ ከምድሪቱ ተወገዱ። የንጉሥ ዳርዮስ አማካሪዎች ዳንኤልን አስሮ ወደ አንበሶች ጉድጓድ ውስጥ እንዲጥለው አስገደዱት፤ ይሁንና ብዙም ሳይቆይ እነርሱ ራሳቸው በአንበሶች ጉድጓድ ውስጥ ተጣሉ። ሕዝቡን ለማዳን ክርስቶስን የሠጧት የማያምኑ የአይሁድ መሪዎች (ዮሐ. 11:49-53)፣ በጥቂት ዓመታት ውስጥ ከተማቸው ስትደመሰስና ሕዝቡም ሲበታተን ተመልክተዋል።

ለእግዚአብሔር በኃጢአት ላይ መፍረድና ኃጢአተኞችን መከራነን ተገቢ ነው። ቅዱሱ እግዚአብሔር ኃጢአትን ሳይቀጣ ለመተው አይችልም። «አፍቃሪው አምላካችን እግዚአብሔር፣ በኃጢአተኞች ላይ እንደሚፈርድና ሰዎችን ወደ ሲኦል እንደሚያወርድ ለማመን አልችልም» የሚሉ ሰዎች፣

የእግዚአብሔርን ቅድስናም ሆነ የኃጢአትን አስከፊነት አልተረዱም ማለት ነው። «እግዚአብሔር ፍቅር» የመሆኑ እውነትነት አጠራጣሪ ባይሆንም (1ኛ ዮሐ. 4፡8)፤ «እግዚአብሔር ብርሃን» እንደሆነም ሊታወቅ ይገባል (1ኛ ዮሐ. 1፡5)፤ በቅድስናውም በኃጢአት ላይ መፍረድ አለበት።

አንድ ክርስቲያን ሐኪም የደኅንነትን አስፈላጊነትና የወደፊቱን የፍርድ እውነታ በሚክድ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ አባል ለሆነችና ሰናይ ምግባር ላላት አንዲት ሴት ለመመስከር ሞክሮ ነበር። በሽተኛዬቱ ሴት ግን፡ «እግዚአብሔር ከመጠን በላይ ስለሚወደኝ ሊኮንኝ አይችልም። እግዚአብሔር የእሳት ባሕርን ዓይነት ስፍራ ያዘጋጃል ብዬ አላምንም» በማለት መለሰችለት።

የሴቲቱም በሽታ ሲመረመር ካንሰር ሆኖ ተገኘ። ቀዶ-ጥገና ማካሄድ የግድ አስፈላጊ ነበር። ሐኪሙም በሆስፒታል አልጋ ላይ ለተኛቸው ሴት፡ «እጅግ በጣም ስለምወድሽ ሰውነትሽን በመቁረጥ የሕመም ስሜት ላሳድርብሽ አልሻም፤ እናም ቀዶ-ጥገናውን የማድረጉ ጉዳይ በጣም አሳስቦኛል» አላት።

በሽተኛዋም፡ «ዶክተር፡ በእርግጥ ብተወደኝ ኖሮ፡ እኔን ለማዳን የምትችለውን ጥረት ሁሉ ታደርግ ነበር። እንዴት ይህ አስቃቂ ነገር በሰውነቴ ውስጥ እንዲኖር ትፈልጋለህ?» በማለት መለሰችለት።

ካንሰር ለሰውነት ፀር እንደሆነ ሁሉ፡ ኃጢአትም ለዓለም አደገኛ ስለመሆኑና ሁለቱንም ሙሉ በሙሉ እስከናካቴው ማስወገድ እንደሚያስፈልግ ለዶክተር ለማብራራት የቀለለው ከዚያ በኋላ ነበር። አንድ የሕክምና ዶክተር በሽታን ሳይጠላና ሳያስወግደው ጤንነትን ሊወድ እንደማይችል ሁሉ፡ እግዚአብሔርም ኃጢአትን ሳይጠላና ሳይፈርድበት ጽድቅን ሊወድ አይችልም።

«ብቀላ» የሚለው ቃል፡ የእግዚአብሔርን ቅዱስ ሕግ ለማርካት የተጠቀሰ እንጂ፡ የግል ቂም መወጣትን ዓላማው ያደረገ አይደለም። እግዚአብሔር ከደኅንነት ርቀው በጠፉ ኃጢአተኞች ላይ ቂም አይይዝም። በአንጻሩ ግን፡ ልጁን ለእነርሱ እንዲሞት ከመላኩም በላይ፡ ወደ እርሱ ይመለሱ ዘንድ ይለምናቸዋል። ይሁንና ኃጢአተኞቹ «እግዚአብሔርን ላለማወቅና ወንጌሉን ላለመታዘዝ» (ቁ. 8) ከመረጡ፡ እግዚአብሔር ከመፍረድ በስተቀር ሌላ አማራጭ አይኖረውም።

ይህም ፍርድ የሚከናወነው ኢየሱስ ክርስቶስ ከቤተ ክርስቲያኑና ከመላእክቱ ጋር በሚመለስበት ጊዜ ነው (1:7)። ይህ ጳውሎስ በ1ኛ ተሰሎንቄ 4:13-18 ውስጥ ከገለጸው ክስተት ጋር አንድ ዓይነት አይደለም። እስኪ እነዚህን ሁለት ክስተቶች አነጻጽራቸው፡-

1ኛ ተሰሎንቄ 4:13-18

2ኛ ተሰሎንቄ 1

- ክርስቶስ በአየር ላይ ይገለጻል። - ክርስቶስ ወደ ምድር ይመለሳል።
- በምሥጢር ለቤተ ክርስቲያኑ - ከቤተ ክርስቲያን ጋር በግልጽ ይገለጻል።
- አማኞች ከታላቁ መከራ ይመጣል።
- አማኞች ከታላቁ መከራ ይመጣሉ። - የማያምኑ ሰዎች በታላቁ መከራ ይሠቃያሉ፤ ፍርድ ይወሰንባቸዋል።
- ባልታወቀ ጊዜ ይፈጸማል። - በታላቁ መከራ ፍጻሜ ላይ፤
- በጌታ ቀን ይፈጸማል።

3. ዕረፍት (1:7 እና 10)፡- እግዚአብሔር ከደኅንነት ርቀው ለጠፉት መከራን፤ ለዳኑት ደግሞ ዕረፍትን ካሳ አድርጎ ይሰጣል። በቁጥር 7 ላይ የሚገኘው ሐረግ ተጨማሪ አስተያየት እንደሆነ አምናለሁ። ይኸውም «ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሲገለጥ፤ መከራን ለሚያሳዩአችሁ መከራን፤ (መከራን ለተቀበላችሁት ለናንተ ከእኛ ጋር ዕረፍትን) ብድራት አድርጎ እንዲመልስ» የሚለው ነው። ጌታ በአየር ላይ በሚገለጽበትና ከእርሱ ጋር እንድንሆን ወደ ላይ በምንጠቅበት ጊዜ፤ ቅዱሳን ዕረፍታቸውን ይቀበላሉ።

«ዕረፍት» ማለት «እፎይታ፤ ከውጥረት ነፃ መሆን» ማለት ሲሆን፤ የ«መከራ» ተቃራኒ ነው። በምድራዊው ሕይወት፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች በውጥረት ይመላለሳሉ፡- «ያለ ልክ ከብዶብን ነበር» (2ኛ ቆሮ. 1:8)፤ በመከራና በሰደት ሸክም ሥር ይኖራሉ። ይሁንና ክርስቶስን ስንመለከት፤ ያን ጊዜ እፎይታን እናገኛለን። እግዚአብሔር አስቀድሞ በጎልጎታ በኃጢአታችን ላይ ስለፈረደ፤ ሌላ ኃይለኛ ቁጣም ሆነ ፍርድ ልንፈራ አይገባም (1ኛ ተሰ. 1:10 እና 5:9)።

ከደኅንነት ርቀው ለጠፉት ሰዎች ወደ ፊት ምን ዓይነት ሁኔታ ያጋጥማቸው ይሆን? የዳኑት በዕረፍትና በሰማይ ክብሮች ሲደሰቱ፤ የጠፉቱ ግን ቅጣትንና የዘላለምን ፍርድ ይጋፈጣሉ (1:9)። የዳኑት «ፊቱን ሲያዩ» (ራእይ 22:4)፤ የጠፉት ግን ከእግዚአብሔር ይለያሉ። አንዳንድ የኑፋቄ

እምነት አራማጆች አንድም ጊዜያዊ መከራ፡ አለበለዚያም ጠቅላላ ውድመት ነው በማለት «የዘላለምን ጥፋት» ትርጉም ለማላላት ሞክረዋል፤ ይሁንና ሁለቱም አሳቦች ትክክል አይደሉም። ሰዎች አሳቡን ለማጣመም ወይም ለማስወገድ ከሚያደርጉት ጥረት ባሻገር፡ የሐረጉ ትርጉም «የዘላለም ፍርድ» የሚለው ነው (ማቴ. 25:41 ተመልከት)።

ጳውሎስ ወዳጆቹን በምስጋናና በተስፋ ቃል አበረታቷል፤ እንዲሁም ሦስተኛም የማበረታቻ ቃል ነበረው።

የጸሎት ማበረታቻ (1:11-12)

ጳውሎስ ለአዳዲስ አማኞች ሲጻልይ ነበር (1ኛ ተሰ. 1:2፤ 3:10)። በቁጥር 11 ላይ «ስለዚህ» የሚለው ቃል፡ «ከዚህ በላይ ካልኋቸው ነገሮች የተነሣ» የሚል ትርጉም አለው፤ ይኼም ክርስቶስ በቅዱሳኑ ሊከብርና በጠፉት ላይ ሊፈርድ ሲመለስ ነው። የወደፊቱ የክብር መገለጥ ሐዋርያው ለቅዱሳን እንዲጻልይ አነቃቃው። ከወደፊት ተስፋ የተነሣ ከቶውንም የአሁኑን ኃላፊነት ከመወጣት ልንሰንፍ አይገባም። በአንጻሩ፡ የወደፊቱ ተስፋ ዛሬ ታማኞች እንድንሆን ሊያበረታታን ይገባል።

በጳውሎስ ጸሎት ውስጥ ሦስት አሳሳቢ ሸክሞች ነበሩ።

1. ብቃታቸው (1:11)፡- በቁጥር 5፡ ጳውሎስ ወደ ፊት ወደ ክብር ሲገቡ ለመንግሥቱ ብቁዎች እንዲሆኑ እንደሚፈልግ ገልጾ ነበር። በዚህ ስፍራ ላይ ግን በጊዜው ሁኔታቸው ላይ ያተኩራል። እግዚአብሔር የጠራቸው በጸጋውና በፍቅሩ ነበር፤ በመሆኑም፡ ጳውሎስ ለዚያ ጥሪ በተገቢው ሁኔታ ይመላለሱ ዘንድ ይሻል (2ኛ ተሰ. 2:13-14)።

መከራ ብቻ በመቀበል መንፈሳዊ ብስለት አይመጣም፤ ነገር ግን የሰውዬውን ባሕርይ የጥንካሬ ደረጃ ያመጣል። እምነታችን በሚፈተንበት ጊዜ፡ ብቃታችንን እናሳያለን (1ኛ ጴጥ. 1:6-9)። ከመፈተናችን በፊት እንኳ እግዚአብሔር ልባችንን ያውቃል፡- እኛ ግን የራሳችንን ልብ አናውቀውም። እንዲሁም ሌሎችም ቢሆኑ ብቃታችንን አያውቁም። ከታገሥናቸው መከራዎች የተነሣ እግዚአብሔር ብቃታችንን እንዲያንፅና የበለጠ ጠቃሚ ክርስቲያኖች እንዲያደርገን ልንጻልይ ይገባል።

2. እርምጃቸው (1:11)፡- «የበጎነትንም ፈቃድ ሁሉ የእምነትንም ሥራ በኃይል ይፈጽም ዘንድ» ይላል። ባሕርይ ወደ ፀባይ ማምራቱ የግድ ነው። ጳውሎስ እግዚአብሔር እንዲያደርጉት የሚፈልገውን ነገር

ለማድረግ የሚያስችላቸው በእርሱ ኃይል የተሞላ፤ ጽኑ ፈቃድ እንዲኖራቸው ጸልየአል። መታዘዝና አገልግሎት እርሱን በምንታመንበት ጊዜ ከእግዚአብሔር ኃይል እንጂ፤ ከሰብአዊ ብቃቶችና ጥረቶች አይፈልቁም።

ጳውሎስ ቀደም ብሎ እምነትን ከፍቅር (1:3) እና ከትዕግሥት ጋር አዛምዶ ነበር፤ በዚህ ስፍራ ደግሞ ከኃይል ጋር ያዛምደዋል። በራሳችን ላይ ብቻ የምንታመን ከሆነ፤ በመከራ ድል ልንነሣ አንችልም፤ ዳሩ ግን እርሱን በመታመን ድል አድራጊዎች ልንሆን እንችላለን።

መንገድ በምሄድበት ጊዜ፤ ኃይልን አጠራቅሞ ቢበዛ ለሁለት ሰዓታት ያህል ያለውጫዊ የኃይል ምንጭ ሊሠራ የሚችል የኤሌክትሪክ ሂም መላጫ እይዛለሁ። ይህም በተለይ አንዳንድ አገሮችን በምጉበኝበት ጊዜ ይጠቅመኛል።

ለአንድ ሳምንት ያህል በክረምት ኮንፍራንስ ላይ እያስተማርሁ ሳለሁ፤ ምላጩ ኃይል እያጣ ሲሄድ አየሁ። እንዲያውም፤ በአንደኛው ጠዋት ፍጥነቱ በጣም በመቀነሱ፤ የተሰበረ መስሎኝ ነበር። ከዚያም ወደ ማታ ፍጥነቱን ጨምሮ ይሠራ ጀመር። የጥቂት ደቂቃዎች ምርመራ ሳደርግ ችግሩ ምን እንደሆነ ተረዳሁ፤ ለካስ ምላጩን ከግድግዳ ላይ በተሰካ ማብርያና ማጥፍያ ቁጥጥር ከሚሠራ «ሶኬት» ጋር አገናኝቼው ኖራል፤ በመሆኑም ባለቤቴ መብራቱን ክፍት ባደረገች ጊዜ ምላጩ ኃይል ሲያጠራቅም መብራቱን ስታጠፋው ደግሞ ምንም ኃይል አያገኝም ነበር።

ያም አጋጣሚ መንፈሳዊ ትምህርት አስተማረኝ። የማብርያና የማጥፍያውን ሁኔታ ሳይመለከቱ (በልማድ ጉልበት) የኃይሉን ምንጭ መተማመኑ ቀላል ነው። ጳውሎስ የወዳጆቹ «ማብርያ-ማጥፍያ ክፍቱን እንዲሆንና» መከራውን ታግሠው እግዚአብሔርን ለማስከበር የሚችሉበትን ኃይል በእምነታቸው እንዲቀበሉ ይጸልይ ነበር።

3. ምስክርነት (1:12)፡- ኢየሱስ ክርስቶስ ቅዱሳኑ ከእርሱ ጋር በሚመለሱበት ጊዜ በእነርሱ ይከበራል (1:10)፤ ይሁንና ዛሬም በሕይወታችን ሊከብር ይገባዋል። የማያምኑ ሰዎች ስሙን ሲሳደቡ (1ኛ ጴጥ. 4 ከቁጥር 12 ጀምሮ)፤ አማኞች ግን ስሙን በመባረክ ሊያስከብሩት ይሻሉ። የሚያስደንቀው ታዲያ ክርስቶስን የሚያስከብረው አማኝ፤ በክርስቶስ መክበሩ ነው፡- «በእናንተ ዘንድ ሊከብር፤ እናንተም በእርሱ ዘንድ ልትከብሩ።»

ይህ እንዴት ሊሆን ይችላል? «እንደ ጌታም እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ» (1:12)። ጸጋና ክብር አብረው ይሄዳሉ፤ መከራና ክብርም እንዲሁ [መዝ. (84):11፤ 1ኛ ጴጥ. 5:10፤ መዝ. (45):2-3፤ ሮሜ. 5:2፤ 2ኛ ቆሮ. 8:19)። ጸጋውን ስንቀበል፥ ክብሩን እንገልጻለን።

«ለክፉዎች ሰላም የላቸውም ይላል እግዚአብሔር» (ኢሳ. 48:22)። ለክፉዎች ዕረፍት የላቸውም! ይሁንና በክርስቶስ ለሚታመኑና ለክብሩ ለመኖር ለሚሹ ሰዎች ዕረፍት አላቸው። ለክርስቲያን ከሁሉም የሚልቀው ገና የሚመጣው ነው። «ለእኛም ይገለጥ ዘንድ ካለው ክብር ጋር ቢመዛዘን የአሁኑ ዘመን ሥቃይ ምንም እንዳይደለ» እናውቃለን (ሮሜ 8:18)።

2ኛ ተሰሎንቄ 2: 1-12

«ነገር ግን፥ ወንድሞች ሆይ፥ ስለ ጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣትና ወደ እርሱ ስለ መሰብሰባችን፥ በመንፈስ ወይም በቃል ከእኛ እንደሚመጣ በመልእክት፡- የጌታ ቀን ደርሶአል ብላችሁ፥ በአእምሮአችሁ ቶሎ እንዳትናወጡ እንዳትደነግጡም እንለምናችኋለን። ማንም በማናቸውም መንገድ አያስታችሁ፤ ክህደቱ አስቀድሞ ሳይመጣና የዓመፅ ሰው እርሱም የጥፋት ልጅ ሳይገለጥ፥ አይደርስምና። እኔ እግዚአብሔር ነኝ ብሎ አዋጅ እየነገረ በእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እስኪቀመጥ ድረስ፥ አምላክ ከተባለው ሁሉ፥ ሰዎችም ከሚያመልኩት ሁሉ በላይ ራሱን ከፍ ከፍ የሚያደርገው ተቃዋሚ እርሱ ነው። ገና ከእናንተ ጋር ሳለሁ፥ ይህን እንዳልኋችሁ ትዝ አይላችሁምን? በገዛ ራሱ ጊዜም ይገለጥ ዘንድ፥ የሚከለክለውን አሁን ታውቃላችሁ። የዓመፅ ምሥጢር አሁን ይሠራልና፤ ብቻ ከመንገድ እስኪወገድ ድረስ አሁን የሚከለክል አለ። በዚያም ጊዜ ጌታ ኢየሱስ በአፉ መንፈስ የሚያጠፋው፥ ሲመጣም በመገለጡ የሚሸረው ዓመፅኛ ይገለጣል፤ ይድኑ ዘንድ የእውነትን ፍቅር ስላልተቀበሉ ለሚጠፉ፥ የእርሱ መምጣት በተአምራት ሁሉና በምልክቶች በሐሰተኞች ድንቆችም በዓመፅም መታለል ሁሉ እንደ ሰይጣን አሠራር ነው። ስለዚህም ምክንያት፥ በእውነት ያላመኑ ነገር ግን በዓመፅ ደስ ይላቸው የነበሩ ሁሉ ፍርድን እንዲቀበሉ፥ ሐሰትን ያምኑ ዘንድ እግዚአብሔር የስሕተትን አሠራር ይልክባቸዋል።»

የእግዚአብሔር የጊዜ ሰሌዳ

የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ዓላማ ለእኛ የጊዜ ሰሌዳ እንድናዘጋጅ ለመርዳት ሳይሆን፤ ባሕርያችንን እንድንቀርጽ ለማድረግ ነው። ጳውሎስ ይህንን ሐቅ በሁለቱም የተሰሉንቄ መልእክቶቹ ውስጥ በአጽንኦት የጠቀሰ ሲሆን፤ ጌታችንም የመምጫውን ዕለት እንዳንቆርጥ አስጠንቅቆናል (ማቴ. 24:36፥ 42)። የጌታን መምጫ በሒሳብ ስሌት የሚወስኑ ሰዎች በአማኞች መካከል ጥርጣሬና ሁከትን ይፈጥራሉ፤ በተሰሉንቄ ላይ የደረሰው ይኸው ተመሳሳይ ነገር ነበር።

የሆነ ሰው አማኞቹ በጌታ ቀን ውስጥ እንደሚኖሩ በመናገር አታሉአቸው ነበር። ምናልባት ትምህርቱ በመጀመሪያ የመጣው ከስብሰባዎቻቸው በአንደኛው ላይ «በትንቢት ገለጻ» መልክ ሲሆን፤ ከዚያ በኋላ ከጳውሎስ መጣ በተባለው መልእክት አማካኝነት ይበልጥ እየተስፋፋ ሄደ። አማኞቹ በዚህ ትምህርት ፈጥነው በመደናገጣቸው፤ ከከባድ ሥጋት ላይ ወደቁ። እግዚአብሔር መርሐ-ግብሩን ቀይሮ ይሆን? ጳውሎስ ከመከራ እንደሚድኑ የሚያመለክት የተስፋ ቃል አልነገራቸውም ነበርን? (1ኛ ተሰ. 1:10 እና 5:9 ተመልከት)።

ልባቸውን ለማረጋጋትና እምነታቸውን ለማጽናት፤ ጳውሎስ በጌታ ቀን ውስጥ እንደማይኖሩ ገለጸላቸው። ለዚህም ምክንያቱ ቀላል ነበር። ይኸውም የተወሰኑ ሌሎች ክስተቶች እስኪፈጸሙ ድረስ የጌታ ቀን ሊመጣ አይችልም ነበር። ከዚያም በኋላ፤ ጳውሎስ የእግዚአብሔርን የጊዜ ሰሌዳ የሚያመለክቱትን ትንቢታዊ ክስተቶች ይጠቅሳል።

የቤተ ክርስቲያን ንጥቀት (2:1፥ 6-7)

ጳውሎስ በመጀመሪያው መልእክቱ ባስተማራቸው እውነት ላይ በመመሥረት ተረጋግተው እንዲኖሩ ይለምናቸዋል፤ ጌታ ተመልሶ ይመጣና የእርሱ የሆኑትን በአየር ላይ እንዲገናኙት ይነጥቃቸዋል (1ኛ ተሰ. 4:13-18)። ይህም የ«ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣትና ወደ እርሱ መሰብሰባችን ...» ነው (ቁ. 1)። የሚኖሩት ሁለት የተለያዩ ክስተቶች ሳይሆኑ፤ በቅጽበትና ያለምንም ማስጠንቀቂያ የሚፈጸም አንድ ታላቅ ክስተት ነው።

ቤተ ክርስቲያን ከዓለም እንደተወሰደች፤ ሰይጣንና ኃይላቱ መርሐ-ግብራቸውን ይዘረጋሉ። የጌታ ቀን የቤተ ክርስቲያንን ንጥቀት ተከትሎ የሚመጣው ክፍለ-ጊዜ ነው። ይህም በምድር ላይ ለሚኖሩ ሰዎች ታላቅ የመከራ ጊዜ ይሆናል። ሰይጣንና ሠራዊቱ በምድር ላይ እየሠሩ ሳለ፤ እግዚአብሔር ከሰማይ የጽድቅ ፍርዱን ያወርዳል። ራእይ 6-19 ይህንኑ ክስተት ይገልጽናል።

ሰይጣን አሁኑኑ «የዓመፁን ሰው» የማይገልጠው ለምንድን ነው? ምክንያቱም ዛሬ እግዚአብሔር በዓለም ውስጥ የክፉውን ኃይላት እየተቋቋመ ስለሆነ ነው። በመሆኑም፤ ሰይጣን ደስ ባለው ጊዜ፤ ደስ ያሰኘውን ነገር ሊፈጽም አይችልም። ልዑሉ አምላካችን የሰውን ቁጣ እንኳ ወደ ምስጋናው ሊለውጥ ይችላል፤ «የሰዎች ቁጣ በበዛ መጠን ለአንተ ምስጋና ይበዛልሃል» (መዝ. [76]፡11 - አዲሱ ትርጉም)። በቁጥር 6 እና 7 ላይ፤ ጳውሎስ ዛሬም እንኳ የነገሮችን መርሐ-ግብር ለመጠበቅ የሚረዳውንና የሚከላከለውን ኃይል ማንነት ጠቅሶታል።

ይህ ክልካይ ማነው? ወይስ ምንድን ነው? ጳውሎስ ይህንን ለተሰሉንቁ ሰዎች በአካል ተገኝቶ ባስተማረበት ወቅት የገለጸላቸው ቢሆንም፤ በሁለቱም መልእክቶቹ ውስጥ አልጠቀሰውም። ይህ ክልካይ ዛሬ በዓለም ውስጥ እየሠራ ሲሆን፤ «ከመንገድ እስኪወገድ ድረስ» (ቁ. 7) መሥራቱን ይቀጥላል።

በመጽሐፍ ቅዱሳችን ውስጥ በግልጽ ባይታይም፤ ጳውሎስ በቁጥር 6 ላይ «የሚከለክለውን» ሲል የጾታ ልዩነት አያሳይም፤ በቁጥር 7 ላይ ግን፤ «የሚከለክል» የሚለው ተባዕታይ ጾታን የሚያንጸባርቅ ነው። በመሆኑም ክልካዩ፤ ዛሬ «[በዓለም] ውስጥ የሚኖር» እና አንድ ቀን ግን «[ከዓለም] ውስጥ የሚወሰድ» አካል ነው ማለት ነው።

በርካታ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ይህ ክልካይ መንፈስ ቅዱስ ነው ይላሉ። በእርግጥ፤ መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ዓላማዎች ለመፈጸም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እየሠራና የእግዚአብሔርን መርሐ-ግብር እያራመደ ይገኛል። ቤተ ክርስቲያን በምትነጠቅበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ከዓለም ሙሉ በሙሉ አይወሰድም (አሊያማ በታላቁ መከራ ወቅት ማንም ሊድን ባልቻለም ነበር)፤ ይሁንና ሰይጣንና ኃይላቱ ለሥራ ይሰማሩ ዘንድ ከመካከል ይወሰዳል። መንፈስ ቅዱስ በጌታ ቀን ያለጥርጥር በምድር ላይ ይኖራል፤ ይሁንና እንደዛሬው የክፋት ኃይሎችን አሠራር አይከለክልም።

ምንም እንኳን ቤተ ክርስቲያን መዳከሟና ወደ ውድቀት ማምራቷ የማያጠራጥር ቢሆንም፤ ከዚህ ሁሉ ባሻገር፤ በዓለም ውስጥ የሚኖራትን ሚና ከቶውንም ልናሳንሰው አይገባም። በቤተ ክርስቲያን ላይ ትችት የሚሰነዝሩ ሰዎች፤ በዚህ ዓለም ውስጥ የእግዚአብሔር ሰዎች መኖር ላልዳኑ ሰዎች የመዳን በር እንደሚከፍት አያስተውሉም። የቤተ ክርስቲያን መኖር የፍርድን መምጣት እያዘገየው ነው። ሎጥ ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሰው ባይሆንም፤ የእርሱ በሰዶም ከተማ ውስጥ መኖር የእግዚአብሔርን ቁጣ ወደ ጓላ ጎትቶአል (ዘፍ. 19፡12-29)።

ዛሬ በዓለም ውስጥ ሁለት መርሐ-ግብሮች አሉ፡- የእግዚአብሔር የማዳን መርሐ-ግብርና «የዓመፅ ማኅደር» የሆነው የሰይጣን የኃጢአት መርሐ-ግብር ነው። እግዚአብሔር ለመርሐ-ግብሩ የጊዜ ሰሌዳ የወሰነ ሲሆን፤ ሰይጣን የሚያደርገው ማንኛውም ነገር ይህንኑ ሰሌዳ ሊለውጠው አይችልም። ለክርስቶስ መምጣት «የዘመን ፍጻሜ» እንደነበረ ሁሉ (ገላ. 4፡4)፤ ለሐሳዊ-መሢሐም መገለጥ «የዘመን ፍጻሜ» አለው፤ ከዚህም መርሐ-ግብር ውጭ የሚሆን ምንም ነገር የለም። የእግዚአብሔር መንፈስ የመከልከል አገልግሎቱን እንዳበቃ፤ ቀጣዩ ክስተት ሊጀመር ይችላል።

የሐሳዊ-መሢሕ መገለጥ (2፡3-5፤ 8)

ጳውሎስ ይህን ሐሳዊ-መሢሕ የሚለውን ቃል በመልእክቱ ውስጥ አልጠቀሰም። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ይህን ቃል የተጠቀመው ዮሐንስ ብቻ ነው (1ኛ ዮሐ. 2፡18፤ 22፤ 4፡3፤ 2ኛ ዮሐ. 7)። ይሁንና የመጨረሻውን ዘመን አምባገነን መሪ ለመግለጽ የምንጠቀምበት ቃል ጳውሎስ «የዓመፅ ሰው፤» «የጥፋት ልጅ» (ቁ. 3)፤ «ሥርዓት-አልባ» (ቁ. 8 - በቀጥታ ሲተረጎም) በማለት የተጠቀመበትን ስያሜ ነው።

ሰይጣን በሉሲፈርነቱ በእግዚአብሔር ላይ ካመፀበትና የእግዚአብሔርን ዙፋን ለመቆጣጠር ከሞከረበት ጊዜ አንሥቶ፤ ከእግዚአብሔር ጋር ጦርነት በማድረግ ላይ ይገኛል (ኢሳ. 14፡12-5) ። ሔዋንን በዔደን ገነት ውስጥ በመፈተን፤ በእርሷ አማካኝነት አዳምን ለውድቀት ዳርጓል (ዘፍ. 3)። በዘፍጥረት 3፡15 ላይ እግዚአብሔር በሰይጣንና በቤተሰቡ («ዘር») መካከል ጦርነት በማወጅ፤ ሰይጣንን በመጨረሻ ሙሉ ለሙሉ የሚያሸንፍ አዳኝ እንደሚመጣ የተስፋ ቃል ገብቶአል።

ሐሳዊ-መሢሕ የሚለው ፀረ-ክርስቶስ ማለት ሲሆን፤ በግሪክ ቋንቋ «ፀረ»ን የሚወክለው «አንታይ» የሚለው ቃል፤ ሁለት ትርጉሞች አሉት።

እነርሱም፥ ተቃዋሚ እና በእርሱ ምትክ የሚሉ ናቸው። በመሆኑም፥ ሰይጣን ክርስቶስን መቃወም ብቻ ሳይሆን፥ በክርስቶስ ምትክ አምልኮትንና ታዛዥነትን ሊቀበል ይችላል። ሰይጣን ምንጊዜም ቢሆን እንደ እግዚአብሔር አምልኮትና አገልግሎት ሊቀበል እንደተሯሯጠ ነው (ኢሳ. 14:14፤ ሉቃስ 4:5-8)። አንድ ቀን ከሁሉም የላቀ የጥበብ ሥራውን ማለትም ሐሳዊ-መሢሔን በማዘጋጀት፥ በዓለም ሊመለክና በውሸቶቹ ሊታመን ይጀምራል።

ጳውሎስ በብሉይ ኪዳን ውስጥ ወደነበሩት ቅዱሳት መጻሕፍት በማጣቀስ ይህን ሁሉ ለተሰሉንቄ አማኞች ገልጸላቸዋል። ለማጥናት የምንችልበት ሙሉ መጽሐፍ ቅዱስ በማግኘታችን እኛ የታደልን ነን፤ ከዚህም ውስጥ የሐሳዊ-መሢሔንና የሥራውን ጠቅላላ ሥዕል ልናገኝ እንችላለን። የትንቢት ተማሪዎች በሁሉም ዝርዝር ጉዳይ ላይ ላይስማሙ ቢችሉም፥ ዐበይት እውነቶቹን ስናዛምድ፥ በመጨረሻው ዘመን የሚሆነውን የሐሳዊ-መሢሔ መግለጫ እንደሚከተለው ሆኖ እናገኛለን፡-

1. ሰላም አድራጊው (ራእይ 6:1-2)፡- በመሠረቱ፥ ይህ ሰው ከቤተ ክርስቲያን ንጥቀት በፊት መታየት ይጀምራል። አሥሩን የአውሮፓ መንግሥታት በማስተባበር ወደ ታላቅ ሥልጣን የሚያደርሳቸው ሰላማዊ የፖለቲካ መሪ ሆኖ ይቀርባል (ራእይ 17:12-13 ተመልከት)። በነጭ ፈረስ ላይ የሚሄደው ሰው ክርስቶስን ይመስላል [ግን አይደለም] (ራእይ 19 ከቁጥር 11 ጀምሮ)። በሰላም ድል ለመንሣት ይወጣል፤ የቀስት መሳቢያ ደጋን አለው፤ ቀስቱ ግን የለውም። የጌታ ቀን አውሎ ነፋስ ከማጥለቅለቁ በፊት፥ ለዓለም አጭር የሰላም ጊዜ ያመጣል (1ኛ ተሰ. 5:1-3)።
2. ጠባቂው (ዳን. 9:24-27)፡- የዚህን ትንቢት አስገራሚ ዝርዝሮች ለመመርመር ባንችልም፥ አንዳንድ እውነቶችን መረዳቱ አስፈላጊ ነው። በመጀመሪያ ደረጃ፥ ትንቢቱ የሚሠራው ለእስራኤል፥ ለኢየሩሳሌምና ለቤተ መቅደሱ እንጂ፥ ለቤተ ክርስቲያን አይደለም። ሁለተኛ፥ ትንቢቱ መሢሔ መቼ እንደሚመጣና የተወሰኑ ዓላማዎችን ለአይሁድ ሕዝብ እንደሚፈጽም ያውጃል። «ሱባዔ» የሰባት ዓመታት የጊዜ ገደብ የሚያመለክት ሲሆን፥ 70 ሱባዔ 490 ዓመታትን ያመለክታል። እነዚህ 490 ዓመታት በሦስት ክፍሎች መከፈላቸውን ልብ በል፤ ይኸውም ከተማዬቱ ዳግም የምትሠራባቸው 49 ዓመታት ወይም ሰባት ሱባዔዎች፥ በመጨረሻው ላይ መሢሔ መጥቶ የሚገደልባቸው 62 ሱባዔዎች ወይም

434 ዓመታት፡ «አለቃው» ከእስራኤል ጋር ቃል ኪዳን የሚገባበት አንድ ሱባዔ ወይም 7 ዓመታት ነው።

በዚህ ትንቢት ውስጥ ሁለት አለቆች እንደሚገኙ ልብ በል፡- ክርስቶስ፡ መሢሐ አለቃ (ቁ. 25) እና ሐሳዊ-ክርስቶስ፡ «የሚመጣው አለቃ» (ቁ. 26)። በ70 ዓ.ም. ከተማዬቱንና ቤተ መቅደሱን ያፈረሱት ሮማውያን በመሆናቸው፡ «የሚመጣው አለቃ ሕዝብ» የተባሉት እነርሱ ናቸው። እንደዚሁም የሚመጣው ሐሳዊ-መሢሕ የቀድሞው የሮም መንግሥት አካል ከሆነ ሕዝብ ወገን የሚወለድ ይሆናል።

በመጨረሻውም፡ በ69ኛና በ70ኛ ሱባዔዎች መካከል የጊዜ ክፍተት እንዳለ ልብ በል። አሁን የምንኖረው በዚያ ክፍተት ውስጥ ነው። 69ኛ ሱባዔ በክርስቶስ አገልግሎት የተፈጸመ ሲሆን፡ 70ኛው ሱባዔ በሐሳዊ-መሢሕ መምጣት ይጀምራል። ሐሳዊ-መሢሐ እስራኤልን ለመጠበቅና ቤተ መቅደሱን ዳግም እንድትገነባ ለመፍቀድ ከእስራኤል ጋር ቃል ኪዳን ይገባል። ይህም ለሰባት ዓመታት የሚደረግ ቃል ኪዳን ይሆናል። ለጊዜውም ቢሆን የመካከለኛውን ምሥራቅ ቀውስ ያረግባል። እስራኤልም በሰላማዊው ጊዜ ቤተ መቅደሷን ዳግም ትገነባለች። የጌታ ቀን በመባል የሚታወቀውን የሰባት ዓመታት የመከራ ጊዜ ማለትም የዳንኤልን 70ኛ ሱባዔ መጀመር የሚያመለክተው፡ የዚሁ ቃል ኪዳን መፈራረም እንጂ፡ የቤተ ክርስቲያን መነጠቅ አይደለም።

3. ሰላም አደፍራሽ (ዳን. 9:27)፡- ከሦስት ዓመታት ተኩል በኋላ፡ ሐሳዊ-መሢሐ ከአይሁዶች ጋር የገባውን ቃል ኪዳን በማፍረስ፡ ቤተ መቅደሳቸውን ይወስዳል። ይህም ጳውሎስ፡ «ክህደቱ» በማለት የገለጸው ነው (2ኛ ተሰ. 2:3)። ይህም ተራ ማታለል ወይም ክህደት ሳይሆን፡ «ዓመፁ» ነው። እስከዚህ ጊዜ ድረስ፡ ሐሳዊ-መሢሕ፡ እስራኤልን የመጠበቅ ግዴታ የነበረበት የአሥሩ አውሮፓ አገሮች ሰላማዊ መሪ ነበር። ይሁንና ከዚህ ጊዜ በኋላ፡ የአይሁድን ቤተ መቅደስ በመውሰድና የዓለም ሕዝብ እንዲያመልከው በመጠየቅ እውነተኛ ባሕርዩን ይገልጻል (ራእይ 13ን ተመልከት)።

ሐሳዊ-መሢሕ በሰይጣን ኃይል ስለሚሠራና ሰይጣንም ያለማቋርጥ የሕዝብን አምልኮት ስለሚፈልግ፡ «አምልኩኝ» ማለቱ አስገራሚ አይሆንም። የተለያዩ ቡድኖች ከእግዚአብሔር እውነት ያፈነገጡባቸውን በርካታ «ክህደቶች» የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ይመሰክራል፤ ይሁንና ይህ የመጨረሻው ዓመፅ ከሁሉም የላቀ ይሆናል። የዓመፁ ሰው፡ እውነትም

ይሁን ሐሰት የሌላ የማንኛውንም ሃይማኖት ነገሮች ሁሉ ይቃወማል። እርሱን በማምለክ፣ ለሰይጣን የምትሰግደውንም የዓለም ቤተ ክርስቲያን ይመሠርታል።

ጌታችን ይህንን ክህደት፡ «የጥፋት ርኩሰት» በማለት የተነበየው ሲሆን (ማቴ. 24:15)፡ ይህም በግልጽ ዳንኤል 9:27ን የሚያመለክት ነው። ዓለም፡ በሰይጣን ኃይል ምልክቶችና ድንቆችን በማድረግ ሕዝብን በሚያታልለው በዚህ ታላቅ መሪ ተደነቃለች።

4. አሳዳጁ (ራእይ 13:15-17)፡- አብዛኛዎቹ የትንቢት ተማሪዎች የጥፋቱ ርኩሰት የሚፈጸመው ሐሳዊ-መሢሐ ከአይሁዶች ጋር ቃል ኪዳን ካደረገ ከሦስት ዓመታት ተኩል በኋላ እንደሚሆን ይስማማሉ (ዳን. 9:27፡ «በሰባዔም እኩሌታ» ወይም ሦስት ዓመታት ተኩል ይላል)። ይህም የከፋ ስደትና መከራ የሚሆንበትን ጊዜ ያስከትላል። ኢየሱስ፡ «በዚያን ጊዜ ... ታላቅ መከራ ይሆናልና» ብሏል (ማቴ. 24:21)። ሰይጣን በእስራኤል ላይ ቁጣውን ያወርዳል። የዓለምን የምጣኔ ሀብት ዘይቤ ስለሚቆጣጠርም፡ ዜጎች ለመግዛትና ለመሸጥ ይችሉ ዘንድ «የአውሬውን ምልክት» መቀበል ይኖርባቸዋል (ራእይ 13:16-17)።

ሰዎች ብዙውን ጊዜ፡ «በሰባቱ ዓመታት የመከራ ጊዜ ውስጥ የሚድን ሰው ይገኝ ይሆን?» በማለት ይጠይቃሉ። መልሱ፡ «አዎን!» የሚል ነው። ራእይ 7:1-8 ውስጥ እንደተገለጸው፡ (ምናልባትም ሐዋርያው ጳውሎስ ክርስቶስን በሚያስደንቅ ሁኔታ በራእይ በመመልከት እንደዳነው) 144 000 አይሁዶች ይድኑና ወንጌሉን ለሕዝብ ያዳርሳሉ። ሐዋርያው ዮሐንስ በታላቁ መከራ ውስጥ ደኅንነትን በማግኘት ስለሚወጡት እጅግ ብዙ አሕዛቦች ገልጾአል (ራእይ 7:9-17)። ምንም እንኳ መንፈስ ቅዱስ የመከልከል ሚናውን በማቆም «ከመንገድ ቢወገድም» አሁንም በማዳን ኃይሉ መሥራቱን ይቀጥላል።

ይህም ሆኖ፡ በዚያን ጊዜ በክርስቶስ ለመታመንና ለእርሱ ለመኖር፡ ውድ ዋጋ መክፈልን ይጠይቃል። አማኞች ለአውሬው ምስል ለመስገድ ባለመፍቀዳቸው ይታረዳሉ። ምልክቱን ለመቀበል ባለመሻታቸው፡ ሥራ የማግኘት ወይም የመግዛት - የመሸጥ አቅም አይኖራቸውም። ዝናቸው ከአጽናፍ እስከ አጽናፍ የናኘላቸው ሰዎች እንኳ ሳይቀሩ «ዳግም ተወልጃለሁ» ብለው ከሚናገሩበት ከዛሬው ዘመን እጅግ የሚቃረን ሁኔታ ይፈጠራል።

5. እስረኛው (ራእይ 19:11-21):- እግዚአብሔር የጊዜ ሰሌዳ እንዳለው ልብ በል። ሰይጣን ዓለምን ለዘላለም እንዲገዛ አይፈቀድለትም። ኢየሱስ ክርስቶስ «በኃይልና በታላቅ ክብር» ይመለስና ሐሳዊ-መሢሔንና ተባባሪዎቹን ያስራቸዋል፤ ሰይጣንንም ጨምሮ ወደ ጥልቁ ይጥላቸዋል (ራእይ 20:1-3)። ይህም የዓለም ሕዝቦች ኢየሱስ ክርስቶስን ለመውጋት ከሰይጣን ጋር የሚተባበሩበት የታላቁ ጦርነት አርማጌዶን ፍጻሜ ይሆናል (ራእይ 16:16)። ይህም ወደ ቀጣዩ ክስተት ይወስደናል።

የኢየሱስ ክርስቶስ መመለስ (2:8-12)

ይህ ኢየሱስ ክርስቶስ በክብርና በፍርድ ወደ ምድር የሚመለስበት ሲሆን፤ በ2ኛ ተሰሎንቄ 1:5-10 እና ራእይ 19 ከቁጥር 11 ጀምሮ ተጠቅሶ ይገኛል። ይህም በሰባት ዓመቱ መከራ መጨረሻ ላይ «የዓመፅ ማኅደር» (የሰይጣን ክፉ መርሐ-ግብር) በአርማጌዶን ጦርነት ሲያከትም ይከናወናል። እዚህ ላይ የቤተ ክርስቲያንን ንጥቀት ከክርስቶስ ወደ ምድር መመለስ መለየት አስፈላጊ ነው። ይኸውም ቤተ ክርስቲያን ከእርሱ ጋር ለመገናኘት ወደ አየር የምትነጥቅበት የመጀመሪያው ክስተት ምሥጢራዊ ሲሆን፤ ቤተ ክርስቲያን ሰይጣንንና ኃይላቱን ለማሸነፍ ከክርስቶስ ጋር የምትመለስበት ሁለተኛው ክስተት ይፋዊ ነው።

1. በሐሳዊ-መሢሕ ላይ የሚሰጠው ፍርድ (2:8-9):- ሐሳዊ መሢሔ ከሰይጣን ኃይልን ስለሚቀበል፤ ማንኛውም የምድር ላይ ዜጋ እርሱንና ኃይላቱን ለማሸነፍ አይችልም። «አውራውን ማን ይመስለዋል፤ እርሱንስ ሊዋጋ ማን ይችላል?» (ራእይ 13:4)። ሰይጣን የውሸት መሢሔ «በተአምራት ሁሉና በምልክቶች በሐሰተኞች ድንቆችም» ተግባሩን እንዲያከናውን ያስታጥቀዋል (2ኛ ተሰ. 2:9)። በመሠረቱ፤ ይህ «ተአምራትን ምልክቶችንና ድንቆችን» የሠራውን ኢየሱስ ክርስቶስን ለመኮረጅ የሚደረግ ጥረት ነው (የሐዋ. 2:22)።

ሰይጣን ሁልጊዜም ለማስመሰል ጌታ የሚሠራውን ሲቀዳ ኖሯል። በዓለም ውስጥ የዲያብሎስ ልጆች የሆኑ የውሸት ክርስቲያኖች አሉ (ማቴ. 13:38፤ 2ኛ ቆሮ. 11:26)። ሰይጣን፤ ሐሰተኛ ወንጌል የሚሰብኩ (ገላ. 1:6-9) የውሸት አገልጋዮች አሉት (2ኛ ቆሮ. 11 ከቁጥር 13 ጀምሮ)። እንዲያውም «የሰይጣን ምክራብ» (ራእይ 2:9) ማለትም፤ እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ እየመሰላቸው ዲያብሎስን የሚያገለግሉ ሰዎች የሚሰባሰቡበትም

ስፍራ አለ (1ኛ ቆሮ. 10:19-21)። እነዚህ የውሸት ክርስቲያኖች ከሚያድን የክርስቶስ ጽድቅ የተለየ አስመሳይ ጽድቅ አላቸው (ሮሜ 10:1-3፤ ፊልጵ. 3:4-10)። ከፍርድ ፊት ሲቀርቡ ውሸትነቱ የሚረጋገጥ ሐሰተኛ የደገንነት ዋስትና አላቸው (ማቴ. 7:15-20)።

በሐዋርያት ዘመን፣ ተአምራት የመልእክቱን እውነትነት ለማረጋገጥ ይሰጡ ነበር (ዕብ. 2:1-4)። የእግዚአብሔር ምርጥ ሐዋርያት ከእግዚአብሔር መላካቸውን ለማረጋገጥ፣ ተአምራትን የሹመት መግለጫ አድርገው ይጠቀሙበት ነበር (2ኛ ቆሮ. 12:12)። ይሁንና፣ ተአምራት ብቻቸውን የሰውን ከእግዚአብሔር ዘንድ መላክ ሊያረጋግጡ አይችሉም፤ መልእክቱና ባሕርዩም ከግንዛቤ ውስጥ መግባት አለባቸው። መጥምቁ ዮሐንስ «ከእግዚአብሔር ዘንድ የተላከ» ሲሆን (ዮሐ. 1:6)፣ ዳሩ ግን «ምንም ተአምር አላደረገም» (ዮሐ. 10:41)።

ሰይጣን ጌታ ካደረጋቸው ጋር ተመሳሳይ የሚመስሉትን ተአምራት ሊፈጽም ይችላል። በፈረዖን ቤተ መንግሥት ሙሴን የተቃወመው በእንዲህ ዓይነት መንገድ ነበር (ዘጸ. 7:8-12፣ 20-22፤ 8:5-7)። በመጨረሻው ፍርድ፣ በኢየሱስ ስም ተአምራት ያደረጉ አንዳንድ ሰዎች፣ ጭራሽ ያልዳኑ በመሆናቸው ምክንያት ከመንግሥተ ሰማይ ይወገዳሉ (ማቴ. 7:21-23)። ይሁዳ ተአምራት ቢሠራም፣ ዳሩ ግን ዳግም አልተወለደም ነበር (ዮሐ. 6:66-71፤ 13:11፣ 18)።

የእግዚአብሔር ተአምራት ዓላማ ሕዝቡን ወደ እውነት መምራት ሲሆን፣ የሐሳዊ-መሢሕ ተአምራት ዓላማ ግን ሕዝቡ ውሸቱን እንዲያምን ማድረግ ይሆናል። ጳውሎስ «ውሸተኞች ድንቆች» (ቁ. 9) ያለው ተአምራቶቹ እውነት ባለመሆናቸው ሳይሆን፣ ዳሩ ግን ሕዝቡ የሰይጣንን ውሸቶች እንዲያምን የሚገፋፉ በመሆናቸው ነው። ዓለም በርካሽ ማታለያዎች የሚጠቀመውን መሪ ለብዙ ጊዜ አይከተለውም (ራእይ 13:13-14 ተመልከት)።

ኢየሱስ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ፣ ሐሳዊ-መሢሔን «በአፉ መንፈስ ... በመገለጡ» ይፈርድበታል (ቁ. 8)። «ማጥፋት» እና «መሻር» የሚሉት አንቀጾች ሰይጣን ተደምስሶ እንደሚጠፋ አያመለክቱም፤ ራእይ 20:10 እንደሚያመለክተው ሰይጣንና ጭፍራዎቹ በእሳት ባሕር ውስጥ ለዘላለም ይሠቃያሉ። ይህንኑ ዐረፍተ ነገር፣ «ጌታ ኢየሱስ በአፉ እስትንፋስ የሚያስወግደውና በመገኘቱ ነጻብራቅ ሥራዎቹን ወደ ፍጻሜ የሚያመጣበት» ብሎ መተርጎም ይቻላል።

ጌታችን ለቤተ ክርስቲያኑ የሚመጣበት ጊዜ እየቀረበ ሲመጣ፤ በዚህ ዓለም ውስጥ የሰይጣን አሠራሮች እየተጠናከሩ ይሄዳሉ (1ኛ ጢሞ. 4 እና 2ኛ ጢሞ. 3 አንብብ)። ሰይጣን ሐሰተኛ ስለሆነ፤ በእግዚአብሔር ቃል እውነት ልንቃወመው ይገባል (ኤፌ. 6:17)። ጌታችን ሰይጣንን በበረሃ ውስጥ ድል ባደረገበት ጊዜ የተጠቀመው በዚሁ መሣሪያ ነበር (ማቴ. 4:1-11)። ሰይጣን ውሸተኛና ነፍሱን ያዳይ ነው (ዮሐ. 8:44)። እግዚአብሔር በእውነቱ አማካኝነት ሕይወት ሲሰጥ፤ ሰይጣን ግን በውሸቱ አማካኝነት ሰዎችን ያርዳል። አንድ ቀን ኢየሱስ ክርስቶስ ሰይጣንንና ዘዴዎቹን እንደሚያጠፋ በማወቃችን እንጽናናለን።

2) ላልዳኑት የሚሰጠው ፍርድ (2:10-12)፡- በሰባት ዓመቱ የመከራ ወቅት በርካታ አይሁዶችና አሕዛብ እንደሚድኑ ተመልክተናል። ይሁንና እጅግ በርካታ የዓለም ሕዝቦችም ይጠፋሉ። እግዚአብሔር በዓለም ላይ ከሚያወርዳቸው አስጨናቂ ፍርዶች የተነሣ ብዙ ሰዎች ይሞታሉ (ራእይ 6:7-8፤ 8:11፤ 9:18፤ 11:13 ተመልከት)። ሌሎች ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ሲመለስና የዳኑትን ካልዳኑት ሲለይ ይጠፋሉ (ማቴ. 25:31-46)።

እነዚህ ሰዎች አምነው የሚድኑበት ዕድል እንደነበራቸው ልብ ማለት ያሻል። እግዚአብሔር ከደንበኝነት ርቀው በጠፉት ላይ ፍርድ በማስተላለፍ አይደሰትም (ሕዝ. 33:11)። እግዚአብሔር «ሁሉ ወደ ንስሐ እንዲደርሱ እንጂ ማንም እንዳይጠፋ ወዶ ስለ እናንተ ይታገሣል» (2ኛ ጴጥ. 3:9)። እነዚህ ሰዎች እውነቱን ተቀብለው ለማመን ባለመፈለጋቸው፤ ይፈርድባቸውና ለዘላለም ይሠቃያሉ። እንዲያውም፤ ልባቸው እጅግ ስለሚጠጥር፤ ለእውነት ምንም ዓይነት ፍቅር አይኖራቸውም። ውሸተኞችና የውሸት አፍቃሪዎች ከሰማያዊቷ ከተማ ተለይተው (ራእይ 22:15) ወደ እሳት ባሕር ይጣላሉ።

በዚህ አንቀጽ ውስጥ ጳውሎስ አንድ ቀጥተኛ እውነት ተናግሮአል። ይኸውም አንድ ሰው በመጨረሻው ላይ ተታሉ ውሸትን ከማመን ደረጃ ከመድረሱም፤ እውነትን ሊቃወም ይችላል። በምንም ዓይነት ገለልተኛ ወይም መሃል ሰፋሪ መሆን አይቻልም፤ አንድም እውነቱን እናምናለን አለዚያም ውሸቱን እናምናለን። በመሆኑም እውነቱን አለመቀበል ማለት ውሸትን መቀበል ማለት ነው።

ይህ ማለት አንድ ሰው ክርስቶስን ላለመቀበሉ እግዚአብሔር መወቀስ አለበት ማለት ነው? ይኼማ ሙሴ መቅሰፍቶችን በግብፅ ላይ በሚያወርድበት ጊዜ ስለነበረው የፈረዖን መንፈሳዊ ሁኔታ እግዚአብሔርን እንደመወቀስ ማለት ነው። ፈረዖን የእግዚአብሔርን ቃል ሰምቶና የእግዚአብሔርን ድንቆች ተመልክቶ ሲያበቃ፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ለመስገድ አልፈለገም ነበር። ፈረዖን አንዳንድ ጊዜ ለአፍ ያህል የእግዚአብሔርን ፈቃድ ተቀብያለሁ ቢልም፤ በመጨረሻው ላይ ግን ለእግዚአብሔር ለመታዘዝ አልፈለገም ነበር። ልቡን በማደንደኑ እውነቱን ለማመን አልቻለም ነበር፤ ይህም እግዚአብሔር በግብፅ ምድር ላይ የመጨረሻ ፍርዱን እንዲያወርድ ገፋፋው።

ቁጥር 11 «ሐሰትን ያምኑ ዘንድ» ይላል። «ሐሰቱ» ምንድን ነው? ሰይጣን ሐሰተኛ በመሆኑ፤ በሰው ዘር ላይ በበርካታ ማታለያዎች ይጠቀማል። ይሁንና ከመጀመሪያው ሰውን ወደ ጥፋት የመራ አንድ «ሐሰት» አለ። ይህም ሐሰት ሰይጣን በመጀመሪያ ላይ ለሔዋን፤ «እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ» በማለት የተናገራት ነው። ሐሰተኛነቱም ሰው የራሱ አምላክ ስለሆነ ደስ ያሰኘውን ሊያደርግና በራሱ ሰብአዊ ጥረቶች ራሱን ሊያሻሽል ይችላል የሚል አሳብ በማቀፉ ነው። ይህም ሂደት በሮሜ 1፡ ከቁጥር 18 ጀምሮ ተጠቅሶ ይገኛል። በተለይ ቁጥር 25ን ተመልከት፡- «ይህም የእግዚአብሔርን እውነት በውሸት ስለለወጡ በፈጣሪም ፈንታ የተፈጠረውን ስላመለኩና ስላገለገሉ ነው።»

በሌላ አነጋገር ሰይጣን በሰው የትዕቢት መንፈስ ይጠቀማል ማለት ነው። ሉሲፈርን ወደ ሰይጣን የለወጠው ይኸው ትዕቢት ነበር (ኢሳ. 14፡12-15፤ ሕዝ. 28፡11-18)። በዚህ ዓለም ውስጥ ሰውን የሰይጣንን ፈቃድ ወደመከተሉ ወጥመድ የሚያመራው ትዕቢት ነው (2ኛ ጢሞ. 2፡24-26)።

አንድ ወዳጄ የሆነ የአንድ ቤተ ክርስቲያን አገልጋይ፤ በወንጌል ተግባር ላይ ተሰማርቶ ሳለ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስላጋጠመው አንድ ሁኔታ አጫውቶኝ ነበር። ይኸውም ታላላቅ ችግሮችን ስለሚያመጣው አንድ የቤተ ክርስቲያን ባለሥልጣን ታሪክ ነው። ወንጌላዊው በሰፈሩ እስካለ፤ ባለሥልጣኑ መንፈሳዊ ኑሮ ይኖራል፤ ዳሩ ግን ወንጌላዊው በአካባቢው ከሌለ ሰውየው በሰይጣን ቁጥጥር ሥር የዋለ ይመስል አግባብነት የጐደላቸውን ተግባራት ይፈጽማል። በመጨረሻም ወንጌላዊውና የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ሰውየውን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም በማናዘዝ እውነቱን ደረሱበት፤ ሰይጣን

የባለሥልጣኑን ሕይወት ለመቆጣጠር ትዕቢትን መሣሪያ አድርጎ ይጠቀምበት ነበር።

ሰውየውም ሲያብራራ፡ «የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌ ሆኜ ሰሾም፤ (ከእንግዲህ አንተ አንድ ታዋቂና ዝነኛ ሰው ነህ) የሚል ድምፅ ሰማሁ። ለዚያም ድምፅ ራሴን በመስጠቴ፤ ሰይጣን በሕይወቴ ውስጥ በመግባት አየለ» ብሏል። ኃጢአቱን በመናዘዙ ቤተ ክርስቲያን ጸሎት አደረገችለትና እግዚአብሔር ነፃ አወጣው።

«አሁንማ አንተ አንድ ታዋቂና ዝነኛ ሰው ሆነሃል፤ ስለዚህ በፈጣሪ ፈንታ ፍጡሩን አምልክ!» የሚለው የሰይጣን ሐሰተኛ ምክር ሲሆን፤ ዛሬም ዓለምን የሚገዛው ይኸው ሐሰት ነው ብዬ እፈራለሁ። በመጀመሪያ እግዚአብሔር ሰውን በራሱ አምሳል ፈጥሮታል፤ ዛሬ ደግሞ ሰው እግዚአብሔርን በራሱ አምሳል እየፈጠረ ነው።

ክርስቶስ የሚፈርድባቸው ሰዎች እውነትን ባለመውደዳቸው ብቻ ሳይሆን፤ «በዓመፅም ደስ ይላቸው» የነበሩ በመሆናቸው ነው (ቁ. 12)። እንዲህ ዓይነት ለመሰለው ሰው ማብራሪያ ለማግኘት በመዝሙር [50] ቁ. 16-21 ያለውን አንብብ። በተጨማሪም መዝሙር (52)ን አንብብ። የአይሁድ ካህናት ይሁዳ ክርስቶስን አሳልፎ ለመስጠት በመስማማቱ ያለጥርጥር «ተደስተው» ነበር (ማር. 14:10-11)። አስቀድሜ እንደጠቀስሁት፤ ይህ ሐሰትን የማመን ሂደት በሮሜ 1 ውስጥ ተገልጾ ይገኛል። የዚሁ ጥቅስ የመደምደሚያ ቁጥር ይህንኑ እውነት በግልጽ ያስቀምጣል - «እንደነዚህ ለሚያደርጉት ሞት ይገባቸዋል የሚለውን የእግዚአብሔርን ሕግ እያወቁ እነዚህን ከሚያደርጉ ጋር ይስማማሉ እንጂ አድራጊዎች ብቻ አይደሉም» (1:32)።

ዳሩ ግን ይህን ማለት ከንጥቀት በፊት የወንጌሉን መልእክት የሰሙ ሰዎች ከንጥቀት በኋላ ሊድኑ አይችሉም ማለት ይሆን? የግድ እንደዚህ ማለት አይሆንም። ያ እውነት ቢሆንም ኖሮ፤ ለጠፋት ሰዎች የምናቀርበው ምስክርነት፤ ክርስቶስ ሲመለስ ለኩነቴ በሆነባቸውም ነበር። ይሁንና፤ ማንኛውም ከደኅንነት ርቆ የጠፋ ኃጢአተኛ የእግዚአብሔርን እውነት በግድለሽነት የማስተናገድ ወይም በተደጋጋሚ የእግዚአብሔርን ልጅ የማግለል አጋጣሚ አይኖረውም ማለት ነው። ኃጢአተኛው የእግዚአብሔርን እውነት ባገለለ መጠን፤ ሰብአዊው ልቡ እየጠጠረ ይመጣና የሰይጣንን ሐሰት ለመቀበል ይቀለዋል።

የእግዚአብሔርን ቃል «በእውነት እንዳለ ... እንደ እግዚአብሔር ቃል እንጂ እንደ ሰው ቃል» አድርገው ያልተቀበሉትን የተሰሉንቄ አማኞች ምሳሌነት መከተሉ ምንኛ የተሻለ ነው! (1ኛ ተሰ. 2:13)። እውነቱን ተቀብለው ዳኑ።

አንተስ እውነቱን ተቀብለሃል?

2ኛ ተሰሎንቄ 2:13-3:5

«እኛ ግን፥ በጌታ የተወደዳችሁ ወንድሞች ሆይ፥ ሁልጊዜ ስለ እናንተ እግዚአብሔርን ልናመሰግን ግድ አለብን፥ እግዚአብሔር በመንፈስ መቀደስ እውነትንም በማመን ለመዳን እንደ በኩራት መርጦአችኋልና፤ ለዚህም የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር ለማግኘት በወንጌላችን ጠራችሁ። እንግዲያስ፥ ወንድሞች ሆይ፥ ጸንታችሁ ቁሙ፥ በቃላችንም ቢሆን ወይም በመልእክታችን የተማራችሁትን ወግ ያዙ።

«ራሱ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስና የወደደን በጸጋም የዘላለምን መጽናናት በጎንም ተስፋ የሰጠን እግዚአብሔር አባታችን ልባችሁን ያጽናኑት በበጎም ሥራና በቃል ሁሉ ያጽኑአችሁ።

«በቀረውስ፥ ወንድሞች ሆይ፥ የጌታ ቃል እንዲሮጥ በእናንተም ዘንድ ደግሞ እንደሚሆን እንዲከበር፥ እምነትም ለሁሉ ስለማይሆን ከዓመፀኞችና ከክፉዎች ሰዎች እንድንድን ስለ እኛ ጸልዩ። ነገር ግን የሚያጸናችሁ ከክፉውም የሚጠብቃችሁ ጌታ የታመነ ነው። የምናዛችሁንም አሁን እንድታደርጉ ወደ ፊትም ደግሞ እንድታደርጉ ስለ እናንተ በጌታ ታምነናል። ጌታም ወደ እግዚአብሔር ፍቅር ወደ ክርስቶስም ትዕግሥት ልባችንን ያቅናው።»

እውነት ብቻ

ጳውሎስ ሚዛናዊነትን የጠበቀ አገልግሎት የሚሰጥ ሚዛናዊ ክርስቲያን ነበር፤ ለዚህም በመልእክቱ መደምደሚያ ላይ መረጃ እናገኛለን። ከትንቢት ወደ ተግባራዊ የክርስቲያን አኗኗር ተጉዞአል። ከአሉታዊ (የሰይጣን ሐሰት) ወደ አዎንታዊ (የእግዚአብሔር እውነት)፤ ከማስጠንቀቂያ ወደ ምስጋናና ጸሎት ተመልሷል።

ዛሬ ሚዛኑን የጠበቀ አገልግሎት መስጠት እጅግ በጣም ያስፈልገናል። በአንድ ወቅት ክርስቶስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሊያደርግ የሚፈልገውን ነገር ሙሉ ለሙሉ ከዕይታ በማራቅ፤ በምትኩ በአይሁዶች ሕይወት ውስጥ ወደ ፊት በሚፈጸምው ጉዳይ ላይ ብቻ ያተኮረ የመጽሐፍ ቅዱስ ኮንፍራንስ (ጉባኤ) ተከታትሎ ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ የትንቢትን ጥናት ከቆውንም ከኃላፊነት የምናመልጥበት ቀዳዳ አድርገን መጠቀም የለብንም።

ቀደም ብለን ከተመለከትነው የሰይጣን ታላቅ ሐሰት በተቃራኒ፤ የጳውሎስ አጽንኦት በእግዚአብሔር ቃል እውነት ላይ ነበር። እያንዳንዱ አማኝ ለእግዚአብሔር እውነት አራት ኃላፊነቶች አሉበት።

እውነቱን ማመን (2: 13-14)

ጳውሎስ በዚህ መልእክት ውስጥ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን የሚያቀርባቸውን ተደጋጋሚ ምስጋናዎች ተመልክተናል (1ኛ ተሰ. 1: 2፤ 2: 13፤ 3: 9፤ 2ኛ ተሰ. 1: 3፤ 2: 13)። በሕይወታቸው ለእግዚአብሔር ሥራ ምላሽ ስለሰጡበት ሁኔታ ምስጋና ያቀርባል። በእነዚህ ሁለት ቁጥሮች፤ ጳውሎስ በደኅንነት ልምምዳቸው ውስጥ የነበሩትን ደረጃዎች ከልሶአል።

1. እግዚአብሔር ወድዶአቸዋል (2: 13)፡- እግዚአብሔር ከደኅንነት ርቆ ለጠፋው ዓለም የሚያደርገው ነገር ሁሉ የሚመነጨው ከዘላለማዊ ፍቅሩ ነው። ታላቁን የደኅንነት ዕቅዱን የግብር ይውጣ ያህል አድርገን መውሰድ የለብንም። የእርሱ ደኅንነት መሠረት የጣለው በፍቅሩ ላይ ሲሆን (ዮሐ. 3: 16)፤ እግዚአብሔር የዚህን ፍቅር እውነትነት ኢየሱስ ክርስቶስ ለዓለም ኃጢአት በሞተበት መስቀል ላይ አረጋግጦአል (ሮሜ 5: 8)።

2. እግዚአብሔር መርጦአቸዋል (2: 13)፡- እግዚአብሔር ዓለሙን ሁሉ ስለወደደና ዳሩ ግን ዓለሙ ሁሉ ስላልዳነ፤ የሚያድነን ፍቅር ብቻ አይደለም። ፍቅር በጸጋና በምሕረት ራሱን ይገልጻል። እግዚአብሔር

በክርስቶስ አማካኝነት የማይገባንን ነገር ይሰጠናል፤ በምሕረቱ ደግሞ የሚገባንን ቅጣት አልሰጠንም፤ ያንኑ ቅጣት ለክርስቶስ ሰጠው እንጂ! እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን እንደሚመርጥ ግልጽ ነው። (1ኛ ተሰ. 1:4፤ ኤፌ. 1:4፤ 1ኛ ጴጥ. 1:2)።

3. እግዚአብሔር ለይቶአቸዋል (2:13)፡- «መቀደስ» ማለት «መለየት» ማለት ነው። ይበልጥ ኢየሱስ ክርስቶስን እየመሰልን እንድንሄድ የሚያደርግ፤ እያደገ የሚሄድ ቅድስና አለ (1ኛ ተሰ. 5:23)። ይሁንና ጳውሎስ በዚህ ስፍራ የሚናገረው ቅድስና መንፈስ ቅዱስ የማያምነውን ሰው በክርስቶስ ወደማመን የሚመራበትን ሁኔታ ያመለክታል። «እግዚአብሔር አብ አስቀድሞ እንዳወቃቸው በመንፈስም እንደሚቀደሱ ... ለተመረጡት» (1ኛ ጴጥ. 1:2)። አማኙን ወደ መረዳት የሚያመጣው የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው (ዮሐ. 16:7-11)። እኔም ብሆን በጊዜው ባላስተውለውም፤ የኋላ ኋላ ግን መለስ ብዬ ሳላሳለለው፤ መንፈስ ቅዱስ በክርስቶስ ወዳለው እምነት እንዴት እንደመራኝ ወለል ብሎ ይታየኛል። ይህም በሁሉም አማኝ ዘንድ የደረሰ ነው።

4. እግዚአብሔር ጠራቸው (2:14)፡- ፍጻሜውን (ደኅንነት) የወሰነው ይኸው እግዚአብሔር ወደ ፍጻሜው የሚያደርሰውንም መንገድ («እውነትን በማመን») ወስኖአል። «እግዚአብሔር አስቀድሞ የወደዳቸውን ስለመረጠ፤ መጸለይ፤ መመስከርና ወንጌላውያንን መላክ አያስፈልገንም» የሚሉ ሰዎች መለኮታዊውን ምርጫ አልተረዱም ማለት ነው። ለወንጌል አገልግሎት ከሁሉም የሚልቀው ማበረታቻ እግዚአብሔር ለቃሉ ምላሽ በመስጠት ወደ እርሱ ሊመለሱ የሚገባቸው ሰዎች እንዳሉት ማወቁ ነው (ዮሐዋ. 18:1-11 አንብብ)።

እግዚአብሔር ዘላለማዊ ዕቅዱን ለመፈጸም፤ ጳውሎስ፤ ሲላስና ጢሞቴዎስን ቃሉን እንዲሰብኩ ወደ ተሰሎንቄ ልኮአቸዋል። «በዘላለም ዕቅድ» የተወሰነው «በወቅቱ» ተፈጽሞአል። እግዚአብሔር ወንጌሉን ከደኅንነት ርቀው ለጠፉት ለማድረስ ሰዎችን መሣሪያ አድርጎ ተጠቅሞአል፤ እነዚህም ሰዎች በክርስቶስ በማመን «የእግዚአብሔር ምርጦች» መሆናቸውን አረጋገጡ (1ኛ ተሰ. 1:4)። የእግዚአብሔር ጥሪ ወደ ከተማዬቱ ሁሉ ደረሰ፤ ይሁንና ስኬታማ የሆነው እውነቱን በማመን ክርስቶስን በተቀበሉት ሰዎች ዘንድ ብቻ ነው።

የእግዚአብሔርን ሉዓላዊነትና የሰውን ኃላፊነት አስመልክቶ አላስፈላጊ ከሆነ ምርምር ውስጥ መግባት አደገኛ ነው። ሁለቱም አሳቦች በመጽሐፍ

ቅዱስ ውስጥ ይገኛሉ። «ደኅንነት ከእግዚአብሔር ዘንድ» እንደሆነና (ዮናስ 2:10) ከደኅንነት ርቀው የጠፉት ኃጢአተኞች ራሳቸውን ሊያድኑ እንደማይችሉ እናውቃለን። ለደኅንነታችን «ምሥጢራዊ» የሆኑ ነገሮች እንዳሉ በመቀበል ልንተማመንባቸው በምንችላቸው «ማረጋገጫዎች» ልንደሰት ይገባል። ስለዚህ የምርጫን ዶክትሪን፣ ቤተ ክርስቲያንን ለመከፋፈል ወይም ደካማውን ለማወክ ሳይሆን፣ ዳሩ ግን ጌታን ለማስከበር ልንጠቀምበት ይገባል።

5. እግዚአብሔር ክብርን ሰጣቸው (2:14)፡- በኃላፊው ዘላለማዊ የጊዜ ሰሌዳ የተጀመረው ነገር በወደፊቱ የዘላለም ጊዜ ውስጥ ፍጻሜውን ያገኛል፤ እኛም የእግዚአብሔር የክብሩ ተካፋዮች እንሆናለን (ሮሜ 8:29-30፤ ዮሐ. 17:24)። በጸጋ የሚጀምረው ነገር ወደ ክብር ይመራል። ይህ ግን ለጠፉ ኃጢአተኞች ከተወሰነው የወደፊት ዕጣ ጋር የሚቃረን ነው (2ኛ ተሰ. 1:8-10)። ለእማኞች አሁኑኑ የእግዚአብሔር ክብር በውስጣቸው ይገኛል (ዮሐ. 17:22፤ በሮሜ 8:30 ላይ ደግሞ «አከበራቸው» የሚለውን የኃላፊ ጊዜ አምልካች ልብ ብለህ አጠን)። እንደዚሁም አሁን የክርስቶስን መመለስ እየተጠበቅን ሲሆን፣ በዚያን ጊዜ ደግሞ ክብሩ በይፋ ይገለጻል (2ኛ ተሰ. 1:10፤ ሮሜ 8:17-19)።

ኃጢአተኞች በእግዚአብሔር እውነት ሲያምኑ እግዚአብሔር ያድናቸዋል። የሰይጣንን ሐሰት ሲያምኑና እውነተኛ ፍቅርን ሲያገልሉ ግን ሊድኑ አይችሉም (2ኛ ተሰ. 2:10-12)። ስለ እግዚአብሔር እውነት ገለልተኛ አቋም መያዝ አደገኛ ነው። አሳዛኝ ዘላለማዊ ውጤቶችንም ያስከትላል።

እውነቱን መጠበቅ (2:15)

ጳውሎስ በእውነት ላይ ስለሚነሣው የወደፊት ዓመፅ ነግሮአቸዋል (2ኛ ተሰ. 2:3)፤ ይህም በሐሳዊ-መሢሕ የሚመራው ታላቅ ክህደት ነው። ይሁንና በጊዜውም የሚታይ አደጋ እንደነበር በመግለጽ፣ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን እውነት እንድትጠበቅና ከዚያም ፊቷን እንዳትመልስ አስጠንቅቋል። ስለዚህ ጉዳይ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተደጋጋሚ ማስጠንቀቂያዎች አሉ (1ኛ ዮሐ. 2:18-24፤ 4:1-3፤ 2ኛ ጴጥ. 2፤ 1ኛ ጢሞ. 4፤ 2ኛ ጢሞ. 3 ጥቂቶቹ ናቸው)።

እግዚአብሔር በዚህ ዓለም ውስጥ በቃሉ እውነት አማካኝነት ሲሠራ፥ ሰይጣን ውሸቶቹን በመተካት ይህንኑ እውነት ይቃወማል። የሰው ባሕርይ ደግሞ ውሸትን በቀላሉ በመቀበል እውነትን ወደ መቃወሙ ያዘነብላል። ሰይጣንም ከሁሉም የላቀ ሥራውን የሚያከናውነው የእግዚአብሔርን እውነት በማያምኑና ለስሙ የክርስቲያን ተቋሞች (አብያተ ክርስቲያናት፥ ትምህርት ቤቶች፥ ወዘተ.) ተብለው በሚጠሩ ድርጅቶች አማካኝነት ነው። እነዚህ ድርጅቶች «የመንፈሳዊነት ቅርፅ» ቢኖራቸውም፥ የእግዚአብሔርን የማዳን ኃይል እውነታ ከቶውንም አያውቁም።

ጳውሎስ «ወግ» ሲል፥ በእግዚአብሔር ቃል ላይ የተመሠረቱትን ሃይማኖታዊ አስተሳሰቦች ማለቱ አይደለም። ጌታችንም ቢሆን የተቃወመው ሰው ሠራሽ የሆኑትን ሃይማኖታዊ ወገኖች ሲሆን (ማር. 7:1-3)፥ ጳውሎስም ከእነዚህ ወገኖች እንድንርቅ አስጠንቅቆናል (ቂላ. 2:8)። የሃይማኖት ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል ግልጽ እውነት እያገለሉ በሰው ወገኖች ላይ ሲሟገቱ መመልከቱ በጣም አሳዛኝ ነው።

«ወግ» ማለት «ከአንድ ሰው ወደ ሌላው የተላለፈ ነገር» ማለት ነው። የወንጌሉ እውነት እንደ ቃል መልእክት በክርስቶስና በሐዋርያት ተጀመረ። በኋላም፥ ይኸው እውነት በመንፈስ ቅዱስ ምሪት ተጽፎ የመጽሐፍ ቅዱስ አካል ሊሆን በቃ (2ኛ ጢሞ. 3:12-17፤ 2ኛ ጴጥ. 2:16-21 ተመልከት)። የእግዚአብሔር እውነት ሰው የፈለሰፈው ሳይሆን፥ ከእግዚአብሔር ለሰው የተሰጠ ሲሆን (ገላ. 1:11-12፤ 1ኛ ቆሮ. 15:1-6)፥ የእያንዳንዱ ትውልድ አማኞች ይህንኑ እውነት ጠብቀው ለሌሎች አስተላልፈዋል (2ኛ ጢሞ. 2:2)።

ጳውሎስ እውነትን በመጠበቅ ረገድ ከአማኞች የሚጠበቁትን ሁለት ኃላፊነቶች በግልጽ አስቀምጦአል፤ «ጸንታችሁ ቁሙ... ወግ ያዙ» (2ኛ ተሰ. 2:15)። «ጸንታችሁ ቁሙ» ማለት «ከወንጌሉ እውነት ፈቀቅ አትበሉ» ማለት ነው (1ኛ ቆሮ. 16:13 እና ቂላ. 1:23 ተመልከት)። እኔና ባለቤቴ የለንደንን ሕንፃዎች በጉበኘንበትና የነገሥታቱን ጌጣጌጦች በተመለከትንበት ጊዜ፥ ሕዝቡ ወዲያና ወዲህ ቢተረማመስም ዘበኞቹ ግን በአንድ ቦታ ጸንተው እንደቆሙ አስተውለናል። መላው ትኩረታቸው በጉበኘዎቹ ላይ በመሆኑ፥ ከተመደቡበት ስፍራ ሊያንቀሳቅሳቸው የሚችል ምንም ነገር አልነበረም። እኔና አንተም «ውዱን እምነት» በመጠበቅ ላይ ስለምንገኝ፥ በሰይጣን ማታለያ ወይም በሰዎች ውዳሴ ስፍራችንን ልንለቅ አይገባም።

ከቆምን፤ የጸና አቋም ልንይዝ እንችላለን። ይህም ማለት «አጽንቶና አጥብቆ መያዝ» ማለት ነው። ይህ ቃል «ጥንካሬ፤ ችሎታ፤ ኃይል» ከሚለው የግሪክ ቃል ጋር የተያያዘ ነው። የእግዚአብሔርን እውነት በግዴላሽነት ሳይሆን፤ ከእጃችን እንዳያፈተልክ በኃይል አጥብቀን መያዝ አለብን። በእያንዳንዱ ትውልድ ውስጥ የሚኖሩ ክርስቲያኖች እውነቱን ከሌሎች በመቀበል፤ መጠበቅና ለቀጣዩ ትውልድ ያለምንም ጉድለት መተላለፉን ማረጋገጥ አለባቸው።

እርግጥ በዙርያችን የሚገኙ ኃይላት ከአቋማችን ሊያዋኹቁንና ሊያፈናቅሉን ስለሚፈልጉ፤ ጠንክረን መቆምና እውነትን መያዝ ቀላል ነገር አይደለም። ሰይጣን የእግዚአብሔርን እውነት ለመቃወም በውሸቶች እንዴት መጠቀም እንደሚቻል ስለሚያውቅ፤ ይህንኑ ተግባር በወገኖች ኅብረት ውስጥ ሊያከናውን ይችላል (የሐዋ. 20:28-32)። ስለዚህም ነው አንዳንድ ጊዜ ታማኝ አማኞች ከእምነት ከራቁ ወገኖች ሊርቁ ይገባል የተባለው (ሮሜ 16:17-20፤ 2ኛ ቆሮ. 6:14-7:1፤ 2ኛ ዮሐ. 7-10፤ 1ኛ ጢሞ. 6:3-5)።

ይህንን አሳብ እስኪ በሁለት የማስጠንቀቂያ ቃላት ላጠቃልል። በመጀመሪያ፤ ለእኛ የተሰጠን «እምነት» ከሰው ትርጓሜዎችና አሳቦች ጋር መደናገር የለበትም። ፈሪሳውያን የራሳቸውን ትርጓሜ እንደ እግዚአብሔር ቃል ያህል የተቀደሰ አድርገው በመቁጠር ይመለከቱት ነበር (ማር. 7:7-9)። የወንጌል አማኞች ሁሉ የእግዚአብሔርን ቃል መሠረታዊ ትምህርቶች ቢቀበሉም፤ ዳሩ ግን ሁሉም አማኞች በአናሳ የአተረጓጉም ጉዳዮች ላይ (በተለይም ትንቢቶችን በተመለከተ)፤ ወይም በቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ላይ አይስማሙም። ስለዚህ የሰውን አሳቦች የኅብረት ወይም የመንፈሳዊነት መለኪያ ማድረጉ አደገኛ ነው።

ሁለተኛ፤ እውነት፤ ሕይወቱንና ኃይሉን እንዳያጣ፤ አሸገን ወይም ሸሸገን ልናስቀምጠው አይገባም። ከእግዚአብሔር የእውነት መዝገብ ውስጥ «አዲሱንና አሮጌውን» እንደሚያወጡ ታማኝ ሠራተኞች ልንሆን ይገባል (ማቴ. 13:52)። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ገና በርካታ እውነት ስላለ፤ ሁሉንም እንዳወቅን አድርገን ማሰብ የለብንም። ቃሉ እንደ ዘር ስለሆነ (ሉቃስ 8:11)፤ ዘሩ በሚዘራበት ጊዜ፤ ተክሎችን፤ ፍሬንና ተጨማሪ ዘርን ያስገኛል። ከጥንት የቆዩ የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪኮችን መናገሩ መልካም ቢሆንም፤ መንፈስ ቅዱስ ከቃሉ ውስጥ አዳዲስ እውነቶችን

እንዲያስተምረንና የቆዩትን እውነቶች በአዲስ ሁኔታ ከሕይወታችን ጋር እንዲያዛምድ ፈቃደኞች ልንሆን ይገባል።

በእውነት መኖር (2:16-17)

እውነቱን ማመንና መጠበቁ ብቻ በቂ አይደለም፤ በእውነት መኖር አለብን። ቃሉን ብንሰማና ዳሩ ግን ባንታዘዘው፥ ራሳችንን እናታልላለን (ያዕ. 1:22-25)።

እነዚህ ሁለት ቁጥሮች ጳውሎስ ለወዳጆቹ የነበረውን መሻትና ጸሎት ይገልጻሉ፤ እግዚአብሔር እንዲያጽናናቸው («ልባችሁን አጽናኑት») እና እንዲያጸናቸው («በበጎም ሥራና በቃል ሁሉ የጸናችሁ ሁኑ») ይፈልግ ነበር። በመሆኑም ሁለቱም ቃላት በተሰሎንቄ መልእክቶች ውስጥ ከፍተኛ ስፍራ አላቸው።

ጳውሎስ ከእነርሱ ጋር በነበረ ጊዜ፥ አባት ለልጆቹ እንደሚያደርግ በግል ደረጃ አጽናንቶአቸዋል (1ኛ ተሰ. 2:11)። እንደዚሁም ጢሞቴዎስን እንዲያጽናናቸው የላከው ሲሆን (3:2)፥ ጢሞቴዎስ ስለታማኝነታቸው በነገረው ጊዜ ጳውሎስ ራሱ በጣም ተጽናንቶ ነበር (3:7)።

ጳውሎስ እግዚአብሔርን ለማስደሰት እንዲኖሩና (4:1) ለሌሎች ባላቸው ፍቅር እንዲያድጉ አበራቱአቸዋል (4:10)። እርስ በርሳቸው ይበረታቱም ዘንድ ስለ ቤተ ክርስቲያን ንጥቀት አስተምሮአቸዋል (4:18)። ፍርሃታቸውንም ለማርገብ፥ ስለ ጌታ ቀን አብራርቶላቸዋል (5:11)። ከትምህርቱ በተጨማሪ፥ እርስ በርሳቸው አገልግሎት እንዲለዋወጡ ገፋፍቶአቸዋል (5:18)።

በጌታ መጽናትም ዐቢይና እጅግ ወሳኙ አሳብ ነው። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ወደ ተሰሎንቄ መልሶ የላከው በእምነታቸው እንዲያጸናቸው ሲሆን (1ኛ ተሰ. 3:2)፥ በሌላም በኩል እግዚአብሔር እንዲያጸናቸው ይጸልይ ነበር (3:13)። አንድ ልጅ ለመራመድ ወይም ለመሮጥ ከመማሩ በፊት፥ እንዴት እንደሚቆም ማስተማር አስፈላጊ ነው።

የሚያጸናው እግዚአብሔር ሲሆን፥ ዳሩ ግን ሥራውን ለማከናወን በሰዎች ይጠቀማል። በአብያተ ክርስቲያናቱ ውስጥ እጅግ አስፈላጊው ነገር፥ አዳዲስ አማኞችን ለማጽናት ጊዜ የሚወስዱ ክርስቲያኖችን ማግኘት ነው። እንደ ቤተ ክርስቲያን ይፋዊ ጉባኤዎች ሁሉ፥ የቡድን የመጽሐፍ ቅዱስ

ጥናቶችም ከፍተኛ ግምት የሚሰጣቸው ናቸው። ይህም ሆኖ አንድን ሰው በግል ደቀ መዝሙር ማድረጉም አስፈላጊ ነው። ጳውሎስ የተሰሉንቄን አማኞች በግል ደረጃ አንድ-ለአንድ አጽናንቶቻቸዋል፤ እኛም ምሳሌነቱን ልንከተል ይገባል።

ጳውሎስ የክርስትና ሕይወታቸውን በተመለከተ ስለ ሁለት ነገሮች ያስብ ነበር፤ ይኸውም ስለ ቃላቸውና ስለ አረማመዳቸው ነው። አረማመዳችን ከቃላችን ጋር የሚጻረር ከሆነ፥ ምስክርነታችንን እናጣለን። «ቃላችን» እና «አረማመዳችን» መስማማት አለባቸው፤ ለጌታ ከተሰጠው ልባችን ውስጥ መልካም ተግባራትና መልካም ቃላት ሊፈልቁ ይገባል።

በመልካም ሥራችን አማካኝነት ባንድንም (ቲቶ 3:3-7፤ ኤፌ. 2:8-10)፥ ዳሩ ግን መልካም ሥራዎች የደኅንነት መረጃዎች ናቸው (ቲቶ 2:11-15)። በመልካም ቃላት ላይ መደገፉ ብቻ አይበቃም፤ ቃላት በተግባራት ሊደገፉ ይገባል (1ኛ ዮሐ. 3:18)፤ ይህም ወቅታዊ ሳይሆን፥ ተከታታይነት ያለው ልምምድ መሆን አለበት። በመሆኑም በቃላችንና በተግባራችን ልንጸና ይገባል።

ይህ እንዴት ይቻላል? ይህንን በጸጋው ሊያደርገው የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ነው፤ ጳውሎስም ለወዳጆቹ የፈለገው ይህንኑ ለማሳወቅ ነው። እግዚአብሔር በጸጋው ዘላለማዊ መጽናኛና መልካም ተስፋ ሰጥቶናል። የጳውሎስ ቃላት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስንና እግዚአብሔር አብን በማስተባበር፥ የክርስቶስን አምላክነት እንደሚገልጹ ልብ በል። በቁጥር 16 ላይ እግዚአብሔር የተሰጡ ሁለት መጠሪያዎች በብዙ ሳይሆን በነጠላ ግሥ መቅረባቸው እኩልነታቸውን ያመለክታል። በ1ኛ ተሰሎንቄ 3:11 ላይም ተመሳሳይ አወቃቀር በመጠቀም፥ የአብንና የወልድን እኩልነት ያጠናክራል።

ዛሬ በርካታ ክርስቲያኖች እውነትን በመጠበቅ ላይ እያተኮሩ፥ በእውነት ከመኖር ግን ይታቀባሉ። ሆኖም እውነትን ለመጠበቅ ከሚረዱ እጅግ ጠቃሚ መንገዶች አንዱ እውነትን በተግባር መተርጉም ነው። እምነትን መጠበቁ አስፈላጊ ቢሆንም፥ እምነትን በተግባር ከማሳየት ወደ ኋላ ልንል አይገባም። አልዓዛር የሙታንን ትንሣኤ በተመለከተ ገለጻ ማቅረብ አያስፈልገውም ነበር፤ ሰዎች እርሱን በሕይወት በማየት ብቻ አይተው አምነዋል (ዮሐ. 12:9-11)።

እውነትን ማካፈል (3: 1-5)

የኃላፊነቶች ቅደም-ተከተል አስፈላጊ ነው። መማርና መኖር ጐን ለጐን መሄድ አለባቸው። እውነትን ብናምን፣ ይኸው እምነት ሕይወታችንን ይለውጠዋል። ይህንንም እውነት ለሌሎች ለማካፈል እንድንችል እንጠብቀዋለን፤ እንለማመደዋለን። ግብዞች ለመሆን እስካልፈለግን ድረስ የማናምነውን ነገር ለሌሎች ልናካፍል አንችልም፤ ዳሩ ግን ራሳችን በተግባር ላይ ያዋልነውን ነገር፣ ከሁሉም በተሻለ ሁኔታ ለሌሎች ልናካፍል እንችላለን።

የእግዚአብሔር ቃል ሕያው ስለ ሆነ (ዕብ. 4: 12)፣ በነፃ እንዲንቀሳቀስ ማድረግ አለብን። ጳውሎስ በዚህ ስፍራ መዝሙር [147]: 15ን ይጠቅሳል፤ «ነገሩን ወደ ምድር ይሰድዳል፣ ቃሉም እጅግ ፈጥኖ ይሮጣል።» የእግዚአብሔር አገልጋዮች ሊታሰሩ ቢችሉም፣ ዳሩ ግን የእግዚአብሔር ቃል ሊታሰር አይችልም (2ኛ ጢሞ. 2: 9)። እውነትን ከሕይወታችን ጋር ስናዛምደውና ለእውነት አገልግሎት ስንጸልይ፣ የእግዚአብሔር ቃል እንደ ልብ ለመሰራጨትና የእግዚአብሔርን ዓላማዎች በዓለም ውስጥ ለመፈጸም ነፃነት ይኖረዋል።

የእግዚአብሔር ቃል በሚያካፍሉትና በሚቀበሉት ሰዎች ሕይወት ውስጥ ይከብራል። በጳውሎስ በምትገኘው አንጻኪያ ውስጥ ጳውሎስም የተመለከተው ይህንኑ ነበር፤ «አሕዛብም [መዳን እንደሚችሉ] ሰምተው ደስ አላቸው፣ የእግዚአብሔርንም ቃል አከበሩ፣ ለዘላለም ሕይወትም የተዘጋጁ ሁሉ አመኑ፤ የጌታም ቃል በአገሩ ሁሉ ተስፋፋ» (የሐዋ. 13: 48-49)።

በአሁኑ ጊዜ ግን እጅግ ብዙው የክርስትና ሥራ የሚከናወነው በሰዎች ዕቅዶችና ቅስቀሳዎች እንጂ፣ በእግዚአብሔር ቃል አይደለም። በመርሐ-ግብሮቻችን እየታመንን፣ የእግዚአብሔርን ቃል በጥንቃቄ ለመከተል ችላ እንላለን። መርሐ-ግብሮቻችንን ብናውጅም፣ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ሳንታመን እንቀራለን። አጽናፈ-ዓለሙ የተፈጠረውና የተጋጠመው በእግዚአብሔር ቃል ነው (ዕብ. 11: 3)። ያለጥርጥር ቃሉ በዚህች ዓለም ውስጥ ሥራውን ሊፈጽም ይችላል። ይሁንና የመድረኮች ሰብከት አገልግሎት ባመዛኙ በዓለማዊ የመዝናኛ ፕሮግራሞች ተተክቷል። ዶክተር ዶናልድ ኮገን የሚባሉ የካንተርቤሪ ሊቀ-ጳጳስ ክርስቲያን መጋቢዎችን በማስመልከት፣ «ሥራቸው በጐችን መመገብ እንጂ ፍየሎችን ማዝናናት አይደለም» ብለዋል።

በሦስት ስፍራዎች በመጋቢነት ሳገለግል የእግዚአብሔር ቃል የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንደሚፈጽም አይቼአለሁ። በጎች በሚገባ በሚመገቡበት ጊዜ፥ በፍቅር ሊሰማሩ፥ ሊዋለዱ፥ እረኛውን ሊከተሉና ለመሥዋዕትነት ሊሰጡ ይችላሉ፤ በዚህም ደስ ይላቸዋል። በጎች እርስ በርሳቸው የሚጣሉት፥ የሚታመሙትና የሚባዝኑት፥ በሚራቡና በሚጥገሙበት ጊዜ ነው። የእግዚአብሔር ቃል ሥራውን በሚፈጽምበት ጊዜ፥ እግዚአብሔር ክብሩን ይቀበላል። መልካሙ ወዳጄ ዶክተር ቦብ ኩክ፥ «እየተፈጸመ ያለውን ነገር ለማብራራት ከቻላችሁ፥ አድራጊው እግዚአብሔር አይደለም ማለት ነው!» ይሉ ነበር።

በመሠረቱ፥ ምንጊዜም ቢሆን በእግዚአብሔር ቃልና ሥራ ላይ ተቃውሞ ይነሣል። ጳውሎስ ክፉና ኃጢአተኛ ከሆኑ፥ ከማያምኑ ሰዎች ጋር ከመወዳጀት ይድን ዘንድ የሚያውቁት ሁሉ እንዲጸልዩለት ለምኗል። መንፈስ ቅዱስ ቃሉን ለማካፈል ለጌታ በተሰጡ ሰዎች እንደሚጠቀም ሁሉ፥ ሰይጣንም ቃሉን ለመቃወም በኃጢአተኞች ይጠቀማል። ክፉው ሰው፥ ክርስቲያን አማኞች ቃሉን እንዲቃወሙ በማድረግ ይደስታል። ሰይጣን በጴጥሮስ በኩል ለመናገር የሞከረውን ያህል (ማቴ. 16:21-23)፥ በሐናንያና በሰጲራ አማካኝነትም ሥራውን ሠርቷል (የሐዋ. 5:1-11)።

ጳውሎስ አንባቢዎቹ ራሳቸውን ለሰይጣን እንደማይሰጡ፥ ዳሩ ግን ታማኙ ጌታ እንዲያንጸቸውና ከክፉው እንዲጠብቃቸው እራሳቸውን እንደሚያዘጋጁ ይተማመን ነበር (3:3)። በራሳችን ልንታመን ባንችልም፥ ዳሩ ግን ስለራሳችንም ሆነ ስለሌሎችም በእግዚአብሔር ልንታመን እንችላለን።

መጋቢው ወይም የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች ብቻ ቃሉን ማካፈላቸው በቂ አይደለም፤ እያንዳንዱ ክርስቲያን የዚሁ ዋንኛ አገልግሎት አካል መሆን አለበት። ጳውሎስ በ3:4 ላይ የተጠቀመበት «ማዘዝ» የሚለው ቃል «ከበላይ አለቃ የተላለፈ የውትድርና ትእዛዝ» ማለት ነው። ይህንንም ቃል በ1ኛ ተሰሎንቄ 4:2 ላይ የጠቀሰው ሲሆን፥ በዚሁ ምዕራፍ በቁጥር 4፥ 6፥ 10 ና 12 ላይም ደግሞ ጠቅሷል። ክርስቶስ የደኅንነታችን መሪ ሲሆን፥ እኛ ደግሞ ወታደሮቹ ነን (2ኛ ጢሞ. 2:3-4)። በጦርነት ውስጥ፥ የአለቆች ብቻ መዋጋት በቂ አይደለም፤ እያንዳንዱ ሰው ኃላፊነቱን መወጣት አለበት። ይኸው አሳብ ለአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንም እውነት ነው።

በአሁኑ ጊዜ ባብዛኛው በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንደምንመለከተው ሁሉ፤ በተመሳሳይ ሁኔታ በጦር ኃይሉም ውስጥ ጭምር ያለመታዘዝ፤ ሥነ -ሥርዓትን የመጋፋትና የዲሲፕሊን ጉድለት የሚታይበት ከሆነ ውጤቱ ምን ይሆናል? ከቶውንም ጦርነቱን ሊያሸንፍ አይችልም። ወታደሮች ሥልጠናውን የሚወስዱት ደስ ባሰኛቸው ጊዜ ከሆነ፤ ጠላትን ለመጋፈጥ በሚያስችል ሁኔታ ሊታጠቁ አይችሉም። አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን ምእመናን የእግዚአብሔርን ቃል ላለመቀበል እንደሚያምፁ ሁሉ የጦር ሠራዊቱም የአለቆቻቸውን ትእዛዛት ላለማከበር አሻፈረኝ ቢሉ፤ በወታደራዊ ፍርድ ቤት ይዳኛሉ።

አንድ ወታደር በመጀመሪያ ደረጃ ከታማኝነትና ከፍርሃት የተነሣ ይታዘዛል። ይሁንና ክርስቲያን ለመታዘዝ እጅግ የላቀ ዓላማ አለው፤ ይኸውም የእግዚአብሔር ፍቅርና የክርስቶስ መመለስ ግድ ይለዋልና ነው (ቁ. 5)። «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» (ዮሐ. 14:15)። አዛዥ ባለሥልጣን ከጭፍሮቹ ፍቅርን አይጠይቅም፤ ከወደዱት ግን በበለጠ አክብሮት ይታዘዙታል። የጦርነት ታሪክ እንደሚዘግበው፤ የጀግንነት ተግባራት የተፈጸሙት መሪዎቻቸውን በወደዱና ለእነርሱም ሲሉ በፈቃዳቸው በተሠው ሰዎች ነው። አዳኞችን እኛን በመውደድ፤ በፋንታችን ሞቶአል። እኛስ ልንታዘዘው አንችልም ይሆን?

ለእኛ ሲል ተመልሶ ይመጣል። ጳውሎስ ለተሰሎንቄ ሰዎች የጻፋቸው መልእክቶች ዐቢይ አሳብ ይኸው ሲሆን፤ ይህንኑ እውነት ከዕለታዊ ተግባራዊ ሕይወት ጋር ያዛምደዋል። አንድ ቀን ተመልሶ ስለ ሕይወታችን ዘገባ እንድናቀርብ ስለሚጠይቀን፤ እንደ እግዚአብሔር ወታደሮች ቃሉን ለሌሎች ማካፈል አለብን። «መገለጡን እንወዳለን?» (2ኛ ጢሞ. 4:8)፤ «በመምጣቱስ በፊቱ እናፍር ይሆን?» (1ኛ ዮሐ. 2:28)።

እንግዲህ፤ በዚህ ስፍራ ልንፈጽማቸው የሚገቡን አራት ኃላፊነቶች አሉ፡- እውነቱን ማመን፤ እውነቱን መጠበቅ፤ በእውነቱ መኖርና እውነቱን ማካፈል። እነዚህን ኃላፊነቶች ብንፈጽም፤ በሕይወታችን ደስታንና ኃይልን፤ በአብያተ ክርስቲያናታችን ደግሞ ዕድገትንና በረከትን እናገኛለን።

2ኛ ተሰሎንቄ 3:6-18

«ወንድሞች ሆይ፥ ከእኛ እንደ ተቀበለው ወግ ሳይሆን ያለሥርዓት ከሚሄድ ወንድም ሁሉ ትለዩ ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እናዛችኋለን። እኛን ልትመስሉ እንዴት እንደሚገባችሁ ራሳችሁ ታውቃላችሁና፤ በእናንተ ዘንድ ያለ ሥርዓት አልሄድንምና፤ ከእናንተ ዘንድ በአንዱ ስንኳ እንዳንከብድበት፥ ሌሊትና ቀን በድካምና በጥረት እየሠራን እንኖር ነበር እንጂ፥ ከማንም እንጀራን እንዲያው አልበላንም። ይህም እኛን ልትመስሉ ራሳችንን እንደ ምሳሌ እንሰጣችሁ ዘንድ ነበር እንጂ፥ ያለ ሥልጣን ስለሆንን አይደለም። ደግሞ ከእናንተ ጋር ሳለን፡- ሊሠራ የማይወድ አይብላ ብለን አዘናችሁ ነበርና። ሥራ ከቶ ሳይሠሩ፥ በሰው ነገር እየገቡ፥ ያለ ሥርዓት ከእናንተ ዘንድ ስለሚሄዱ ስለ አንዳንዶች ሰምተናልና። እንደነዚህ ያሉትንም በጸጥታ እየሠሩ የገዛ እንጀራቸውን ይበሉ ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እናዛቸዋለን እንመክራቸውማለን። እናንተ ግን፥ ወንድሞች ሆይ፥ መልካም ሥራን ለመሥራት አትታከቱ።

«በዚህ መልእክት ለተላከ ቃላችን የማይታዘዝ ማንም ቢኖር፥ ይህን ተመልከቱት፥ ያፍርም ዘንድ ከእርሱ ጋር አትተባበሩ። ነገር ግን እንደ ወንድም ገሥጹት እንጂ እንደ ጠላት አትቀጠሩት።

«የሰላምም ጌታ ራሱ በሁሉም መንገድ ዘወትር ሰላምን ይስጣችሁ። ጌታ ከሁላችሁ ጋር ይሁን።

«በገዛ እጄ የተጻፈ የእኔ የጳውሎስ ሰላምታ ይህ ነው፤ የመልእክቱ ሁሉ ማስረጃ ይህ ነው፤ እንዲህ እጽፋለሁ። የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከሁላችሁ ጋር ይሁን።»

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለው ሥርዓት

ችግሮች እልባት ሳያገኙ ሲቀሩ፡ ሥር እየሰደዱ በመሄድ ከከፋ ደረጃ ላይ ይደርሳሉ። በሰው ጥፍር ውስጥ ዘልቃ የገባች ስንጥር ውሎ ሲያድር መርዛማነትን ልትፈጥርና ለቀድሞ ጥገና ሕክምናም ልታደርስ ትችላላች። የዛገ ምስማር እንደወጋህ ለሐኪምህ ብትነግረው፡ ምንም እንኳ ለአንተ ቁስሉ በጣም አነስተኛ ቢመስልህም፡ ዳሩ ግን ሐኪሙ በፍጥነት የመንጋጋ ቆልፍ (ቲታነስ) መርፌ እንድትወጋ ያደርግሃል።

የቤተ ክርስቲያን ችግሮች ልክ እንደ ሥጋዊ ችግሮች ናቸው፤ እልባት ካልተገኘላቸው፡ ሥር እየሰደዱ በመሄድ ከከፋ ደረጃ ላይ ይደርሳሉ። አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ልክ እንደ ሰው አካል ነች፤ ጥቃቅን ተሐዋስያን (ጀርምስ) ሥጋዊውን አካል እንደሚጎዱ ሁሉ፡ ኃጢአትም መንፈሳዊውን አካል ይመርዝዋል። ጳውሎስ የመጀመሪያ መልእክቱን ለተሰሉንቄ ቤተ ክርስቲያን ሲጽፍ፡ ለሥራ-ፈት ጣልቃ-ገቦችም ወደ ሥራ እንዲሰማሩ አስጠንቅቆአቸዋል (1ኛ ተሰ. 4:11)። ለቤተ ክርስቲያን መሪዎችም «ከሥርዓት ውጪ የሚሄዱትን ገሥጹአቸው» በማለት መክሮአቸዋል (5:14)። «ከሥርዓት ውጪ» ማለት «ከመስመር የወጣ ወታደር» ማለት ነው። ጳውሎስ የሁለተኛውን መልእክት ቀሪ ክፍሎች ለዚህ ጉዳይ ማዋሉ፡ እነዚህ ችግር ፈጣሪዎች ንስሐ ገብተው ከጥፋታቸው ባለመመለሳቸው ይመሰላል።

ችግሩ ምን ነበር? አንዳንድ የማኅበረ ምዕመናን አባላት ጳውሎስ ስለ ክርስቶስ መመለስ የሰጠውን ትምህርት በተሳሳተ መልኩ በመረዳት፡ ሥራቸውን ለቀው የቤተ ክርስቲያን ጥገኞች ሆነው ነበር። ሌሎች ሲሠሩ እነርሱ ቁጭ ብለው የቤተ ክርስቲያንን ድጋፍ ይጠብቁ ነበር። ይህ ሰነፍ ቅዱሳን የሚገኙበት ቡድን፡ ጳውሎስ በ2ኛ ተሰሉንቄ 2:2 ላይ ለጠቀሰው የሐሰት ትምህርት ምንጭ ሳይሆን አይቀርም። እንዲሁም ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለሚገኙ ሰዎች ሐሜት ያስፋፉ ነበር። ለሐሜት በቂ ጊዜ ስለነበራቸውና አንደበታቸውም የሰላ በመሆኑ፡ ለምን አትሠሩም ተብለው በተጠየቁ ቁጥር የሚሰጡት መልስ «ጌታ በቅርብ ጊዜ ይመጣል!» የሚለውን ማመካኛ ነበር።

የእግዚአብሔርን ቃል እውነት አዛብቶ መተርጎምና አዛብቶ ማገናዘብ፡ ማለቂያ የሌለውን መከራ ሊጋብዝ ይችላል። ታሪክ የጌታችንን የመምጫ

ዕለት የወሰኑትን፤ ንብረታቸውን የሸጡትንና በተራራ ጫፍ ላይ ተቀምጠው መምጫውን የተጠባበቁትን ሰዎች ያለማስተዋል ዘገባ ያቀርብልናል። ማናቸውንም መለኮታዊ ትምህርት እንድንተላለፍ የሚያበረታታ ማንኛውም ትምህርት የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት አይደለም።

ለምሳሌ ፈሪሳውያን አምስተኛውን ትእዛዝ እንደሚያከብሩ ቢለፍፉም፤ ዳሩ ግን ወላጆችን ለመቀማት የሚያመች መንገድ ያዘጋጁ ነበር። «እርሱ (ኢየሱስ) ግን እንዲህ አላቸው፡- ኢሳይያስ ስለ እናንተ ስለ ግብዞች፡-

«ይህ ሕዝብ በከንፈሩ ያከብረኛል ልቡ ግን ከእኔ በጣም የራቀ ነው የሰውም ሥርዓት የሆነ ትምህርት እያስተማሩ በከንቱ ያመልኩኛል» ተብሎ እንደ ተጻፈ በእውነት ትንቢት ተናገረ። የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ትታችሁ ጽዋን ማድጋንም እንደማጠብ የሰውን ወግ ትጠብቃላችሁ፤ ይህንም የመስል ብዙ ሌላ ነገር ታደርጋላችሁ።

«እንዲህም አላቸው፡- ወጋችሁን ትጠብቁ ዘንድ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ እጅግ ንቃችኋል። ሙሴ፡- አባትህንና እናትህን አክብር ደግሞ፡- አባቱን ወይም እናቱን የሰደበ ፈጽሞ ይሙት ብሎአልና። እናንተ ግን ትላላችሁ፡- ሰው አባቱን ወይም እናቱን፡- ከእኔ የምትጠቀምበት ነገር ሁሉ ቁርባን (ለእግዚአብሔር የተሰጠ) ማለት መባ ነው ቢል፤ ለአባቱና ለእናቱ ምንም እንኳ ሊያደርግ ወደ ፊት አትፈቅዱለትም፤ ባስተላለፋችሁትም ወግ የእግዚአብሔርን ቃል ትሽራላችሁ እንደዚሁም ይህን የሚመስል ብዙ ነገር ታደርጋላችሁ» (ማር. 7:6-13)።»

ጳውሎስ ችግሩን ለመቅረፍ ጠቅላላው ቤተ ክርስቲያን በኅብረት እንደሚሠራ ተስፋ ያደርግ ነበር። በፍቅር የምትመላለስ ቤተ ክርስቲያን የራስዋን አባላት ሕይወት በማቃናት፤ እያንዳንዱ ሰው እግዚአብሔርን እንዲታዘዝ ለመርዳት መሻት አለባት። ጳውሎስ በዚህ በኩል ለመርዳት ሲል፤ ግዴለሽ አማኞች ከኃጢአታቸው ተመልሰው የራሳቸውን የመተዳደሪያ ተግባር ያከናውኑ ዘንድ፤ አራት ዓላማዎችን አስፍሮላቸዋል።

የቃሉ ምክር (3:6)

ጳውሎስ ይህን «ማዘዝ» የሚለውን ኃይለኛ ቃል በመጀመሪያው የተሰሉንቄ መልእክቱ ውስጥ የጠቀሰ ሲሆን (4:2 ÷ 11)፤ በዚህም ምዕራፍ ውስጥ ቀደም ብለን ተመልክተነዋል (ቁ. 4)። በድጋሚ በቁጥር 10 እና 12 ላይም ጠቅሶታል። አስቀድሞ እንደተገለጸው፤ የቃሉ ትርጉም «ከበላይ ባለሥልጣን የተላለፈ ወታደራዊ ትእዛዝ» ማለት ነው። ጳውሎስ ቤተ

ክርስቲያንን እንደሠራዊት የተመለከተ ሲሆን፤ ሠራዊቱ ሥርዓቶችን የማያከብር ከሆነ፤ ሥርዓተ-አልበኝነት ይሰፍናል። የሚያሳዝነው፤ አንዳንዶቹ ቅዱሳን «ያለ ሥርዓት» ይመላለሱ ነበር (1ኛ ተሰ. 5:14፤ 2ኛ ተሰ. 3:6፤ 7:11)።

ጳውሎስ፤ «ሊሠራ የማይወድ ቢኖር አይብላ» ብሎ ለማዘዝ የሚያስችል ምን ሥልጣን ነበረው? (ቁ. 10)። በኢየሱስ ክርስቶስ ስም የማዘዝ ሥልጣን ነበረው። በተሰሎንቄ መልእክቶቹ ውስጥ፤ ጳውሎስ ቢያንስ 20 ጊዜ የአዳኙን ሙሉ ማዕረግ ጠቅሶአል፤ «ኢየሱስ» ማለት «አዳኝ» ማለት ሲሆን፤ ይህም ሰብአዊ ስሙ ነው (ማቴ. 1:21)። «ክርስቶስ» «መሢሕ-የተቀባ» ማለት ሲሆን፤ መለኮታዊ ማዕረጉ ነው። ሌሎች ሰዎች (በዕብራዊ ቅርፁ «ኢያሱ» የሚለውን) የኢየሱስን ስም ሊጠቀሙበት ይችላሉ፤ የተቀሩት ደግሞ ስለመቀባታቸው ሊናገሩ ይችላሉ፤ ይህም እንደ ነቢያት፤ ካህናትና ነገሥታት ያሉት ናቸው። ይሁንና ሁለቱን አጠቃሎ የሚይዘው ኢየሱስ ክርስቶስ የሚለው ስም «ጌታ» ማለት «ያህዌ እግዚአብሔር» በሚለው ስያሜው በይበልጥ የተብራራ ይሆናል።

በአራቱ ወንጌላትና በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ ጌታችን ብዙውን ጊዜ ኢየሱስ ተብሎ ተጠርቷል፤ ይህም ቢሆን፤ ይህ ስም ብቻውን በተቀሩት የአዲስ ኪዳን ክፍሎች ውስጥ የተጠቀሰው በጣም በመጠኑ ነው። በመሆኑም፤ በተወሰኑ አጋጣሚዎች ብቻ መጠቀሱ አዳኛቸውን «ኢየሱስ» ብለው በሚጠሩት ሰዎች ላይ ከመፍረድ ሊገታን የሚገባ ከመሆኑም፤ በዚህ ስም የተጠራው በይበልጥ በምድር ላይ በሚያገለግልበት ወቅት የመሆኑ እውነታ፤ በክብር ስሙ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብለን እንድንጠራው ሊያደፋፍረን ይገባል (ፊልጵ. 2:11)። ከእንግዲህ «ክርስቶስን» ከፍ ከፍ እንደ ተደረገ የእግዚአብሔር ልጅና «ለቤተ ክርስቲያን በነገር ሁሉ ራስ» እንደ ሆነ እንጂ፤ «በሥጋ እንደሚሆን አናውቅም» (2ኛ ቆሮ. 5:16)። ጌትነቱም በሥራችንንና በመዋዕለ-ንዋይ አስተዳደራችንንም ሁሉ ላይ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ስለጉልበት (ወይም የአእምሮ) ሥራ ምን ያስተምራል? መረዳት ያለብን፤ ኃጢአት ከመምጣቱ በፊት «ሥራ» የሰው ሕይወት አካል መሆኑን ነው። እግዚአብሔር ለአዳም የገነትን የአትክልት ስፍራ የመጠበቅና የመንከባከብ ሥራ ሰጠው (ዘፍ. 2:15)። ምንም እንኳ ኃጢአት ሥራን እጅግ አድካሚ ወደ ሆነ ጥረት ቢለውጠውም (ዘፍ. 3:17-19)፤ የሥራ አስፈላጊነት የኃጢአት ውጤት ነው ተብሎ መታሰብ የለበትም። ሰው

ለሰብአዊ ድርሻው ማሟያ መሥራት አለበት፤ እግዚአብሔር የፈጠረው እንዲሠራ ነው።

ለመሆኑ እግዚአብሔር ሥራ የሚበዛባቸውን ሰዎች እንደጠራ ልብ ብለህ ይሆን? ሙሴ የበጎች እረኛ ሲሆን (ዘጸ. 3)፥ ኢያሱ የሙሴን ኃላፊነት ከመሸከሙ በፊት የሙሴ አገልጋይ ነበር (ዘጸ. 33:11)። ጌዴዎን እግዚአብሔር በሚጠራው ጊዜ ስንዴ ይወቃ ነበር (መላ. 6 ከቁጥር 11 ጀምሮ)፤ ዳዊትም የአባቱን በጎች ይጠብቅ ነበር (1ኛ ሳሙ. 16 ከቁጥር 11 ጀምሮ)። ጌታችን በደቀ መዛሙርትነት ያገለግሉት ዘንድ አራት ዓሣ አጥማጆችን የጠራ ሲሆን፥ እርሱ ራሱም በአናሂነት ሠርቷል። ጳውሎስ ድንኳን ሠሪ ሲሆን (የሐዋ. 18:1-3)፥ በዚህም አገልግሎቱን ለመደገፍ በቅቷል።

አይሁዶች ሥራን የሚያከብሩና የሃይማኖት አስተማሪዎቻቸውም እንዲሠሩ የሚፈልጉ ነበሩ። ግሪኮች ግን የጉልበት ሥራን በመናቅ በባሪያዎቻቸው ትከሻ ላይ ይጭኑ ነበር። በመሆኑም በዚህ የግሪክ ተጽዕኖ ላይ ስለ ጌታ መመለስ የነበራቸው የተሳሳተ አሳብ ስለታከለበት አልፎ አልፎ አማኞችን ክርስቲያናዊ ባልሆነ መንገድ እንዲኖሩ አደረጋቸው።

እርግጥ አንዳንድ ሰዎች ምናልባት ከአካል ጉድለት ወይም ከቤተሰብ ኃላፊነቶች የተነሣ ላይሠሩ እንደሚችሉ ጳውሎስ ተገንዝቦ ነበር። «ሊሠራ የማይወድ ቢኖር» ማለቱም ለዚሁ ነው። እንግዲህ ጥያቄው የፈቃደኝነት እንጂ የችሎታ ጉዳይ አይደለም። አንድ አማኝ ሊሠራ ባለመቻሉ በችግር ውስጥ ቢገባ፥ ይህንኑ አማኝ መርዳት ለቤተ ክርስቲያን መልካም አጋጣሚ፥ ዕድልና ግዴታ ነው (ያዕ. 2:14-17፤ 1ኛ ዮሐ. 3:16-18)።

በመሠረቱ እነዚህን ሰነፍ አማኞች የቃሉ ምክርና ተግሣጽ ለሥራ ሊያነሣላቸው ይገባ ነበር፤ ይሁንና ጳውሎስ ሁለተኛ ማበረታቻ ምክርም ይለግሣቸዋል።

የሐዋርያው ምሳሌነት (3:7-10)

ሐዋርያ እንደመሆኑ፥ ጳውሎስ የመዋለ-ንዋይ ድጋፍ የማግኘት መብት ቢኖረውም፥ ዳሩ ግን ለአዳዲሶቹ አማኞች መልካም ምሳሌነትን ያሳይ ዘንድ፥ ሆን ብሎ መብቱን ወደ ዳር ይገፋዋል (1ኛ ቆሮ. 9:6-14 ተመልከት)። በዚህም አመለካከቱ፥ ጳውሎስ በሳል ክርስቲያን መሪ መሆኑን አረጋግጦአል። ራስ-ወዳድነት የሚያጠቃቸው መሪዎች የደጋፊዎቻቸውን ቁጥር ለማሳደግ በሰዎች የሚጠቀሙ ሲሆን፥ ሁልጊዜም በመብታቸው ላይ

ያተኩራሉ። በእውነት የተሰጠ መሪ ግን መብቶቹን የሚጠቀምባቸው ሰዎችን ለማነፅ ሲሆን፤ ለሌሎች በጎነት ሲል መብቶቹንና መልካም ዕድሎችን ሁሉ መሥዋዕት እስከማድረግ ይደርሳል።

ጳውሎስ የሥራ ምሳሌነቱን ባለፈው መልእክቱ ውስጥ ጠቅሶአል (1ኛ ተሰ. 2፡9)። አንባቢዎቹም ጳውሎስና ተባባሪዎቹ ከታዳጊዋ ቤተ ክርስቲያን ምንም ዓይነት ድጋፍ እንዳላገኙ ያውቁ ነበር። ይልቁንም፤ በግል ጥረታቸው የራሳቸውን አስፈላጊ ነገሮች በማሟላትና የሌሎችን ጉዳዮች በማርካት በአርአያነት የሚጠቀሱ ነበሩ። አንባቢዎቹን፤ «እኛን ምስሉ» በማለት መክሮአቸዋል።

ይህም ከሁሉም ይበልጥ ያበረከተው አስተዋጽኦ ፈሪሃ-እግዚአብሔር ያደረገበትንና ለመሥዋዕትነት ዝግጁ የሆነን ሕይወት ጠቀሜታ በማሳየት ረገድ ነው። አንድ ክርስቲያን መሪ የቃሉን ሥልጣን ሊያመለክት ቢችልም፤ የራሱንም የታዛዥነት ምሳሌ ሊያሳይ እስካልቻለ ምእመናን ሊሰሙት አይፈልጉም። በአምባገነንነትና በምስክርነት መካከል ያለው ልዩነት ይህ ነው። አንድ መሪ መልካም ምስክርነት የሚያገኘው ለቃሉ ሲታዘዝና ሕዝቡን በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ሆኖ ሲያገለግል ነው። በመሆኑም፤ ምስክርነት የሚመጣው ከዕለታዊ ኑሮና ምሳሌነት ሲሆን፤ ሥልጣን የሚመጣው ከሹመት ነው። ምስክርነት መሪው ሥልጣኑን ከተግባር ላይ የሚያውልበትን መንገድ ያመቻቻል።

እያንዳንዱ ክርስቲያን አገልጋይ፤ ጌታን በሚያገለግልበት ጊዜ ከቤተ ክርስቲያን ድጋፍ የማግኘት መብት አለው (ሉቃስ 10፡7፤ ገላ. 6፡6፤ 1 ጢሞ. 5፡17-18)። በመሆኑም፤ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን አገልጋዮች ላለመደገፍ የጳውሎስን ምሳሌነት እንደ ማመካኛ አድርጋ ልትጠቀምበት አይገባም። ይሁንና ማንኛውም የእግዚአብሔር አገልጋይ መብቱን ለእግዚአብሔር ክብር ወደ ጎን የመተው ምርጫ አለው። ጳውሎስ ይህንን ያደረገው በተሰሉንቄ ለነበሩ አዳዲስ አማኞች ምሳሌነቱን ለማሳየት ነበር።

የጳውሎስ የሕይወት መመሪያ አዳዲስ አማኞችን ማበረታታት ብቻ ሳይሆን፤ የከላሾቹንም አፍ አስይዞአል። በየከተማዎች በመዘዋወር ገንዘብ ለማግኘት «ሸቀጣቸውን የሚቸበችቡ» አታላይ አስተማሪዎች ነበሩ። ጳውሎስ ከእነርሱ ጋር ሊመደብ አልፈለገም ነበር። ማንም ያልዳነ ሰው፤ «ጳውሎስ የሚሰብከው ገንዘብ ለማግኘት ብቻ ነው» እንዲለው አልፈለገም ነበር። በ1ኛ ቆሮንቶስ 9 ውስጥ እንደጠቀሰው፤ ጳውሎስ ወንጌልን «በነፃ»

ለመስበክ እንጂ፡ ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ሰዎች የመመለሱን ተግባር በገንዘብ የተነሣ ለማስተጓጎል አልፈለገም ነበር።

ዳሩ ግን አሁንም ቢሆን የእነዚህ አማኞች ግዴለሽ አመለካከት ቤተ ክርስቲያኒቱን እየጎዳ ነበርና፡ ጳውሎስ ለታዛዥነታቸው ሦስተኛውን ዓላማ (አነሣሽ ምክንያት) ይጨምራል፡ -

የቤተ ክርስቲያን ማበረታቻ (3፡ 11-15)

«እናንተ ግን፡ ወንድሞች ሆይ፡ መልካሙን ሥራ ለመሥራት አትታክቱ» የሚለው የቁጥር 13 ቁልፍ አሳብ ነው። ታማኝ ክርስቲያኖች ለመሥራት በማይፈልጉ ግዴለሽ ባልደረቦቻቸው ሁኔታ ተስፋ ቆርጠው ነበር። መግታቸውም፡ «እነርሱ የማይሠሩ ከሆነ፡ እኛስ ለምን እንሠራለን?» የሚል ነበርና፡ ጳውሎስ ይህንኑ እንቅስቃሴ በእንጭጩ ይቀጩዋል።

ሁልጊዜም በአንድ አማኝ ሕይወት ውስጥ ያለው ኃጢአት፡ በቀሪዎቹ የቤተ ክርስቲያን ምእመናን ላይ ተጽዕኖ ያስከትላል። የአካሉ ክፍሎች እንደመሆናችን፡ አንዳችን ሌላውን እንጠቅማለን፤ እንጎዳለንም። የጥቂት ቅዱሳን መጥፎ ምሳሌነት፡ የቀሪዎቹን የቤተ ክርስቲያን ምእመናን የተሰጠ ሕይወት ሊያወድምና አገልግሎታቸውንም ሊያከስም ይችላል።

ጳውሎስ የእነዚህን ሰዎች ኃጢአት በዝርዝር አስቀምጦአል። በመጀመሪያ ደረጃ፡ «ያለ ሥርዓት፡» ወይም ፈር በለቀቀ ሁኔታ ይመላለሱ ነበር። ትእዛዛትን ይተላለፉ ነበርና፡ ይህም በማኅበረ-ምእመናኑ መካከል ግራ መጋባትንና ክፍፍልን አመጣ። በተጨማሪም «ጣልቃ-ገቦች» እንጂ፡ ብርቱ ሠራተኞች አልነበሩም። «ጣልቃ-ገብ» ተብሎ የተተረጎመውን የግሪክ ቃል፡ ቃል በቃል ስንፈታው፡ «ግርግር መፍጠር» ማለት ነው፤ ይህም ምንም ዓይነት ፍሬ ነገር ሳይፈጽሙ፡ ወዲያ ወዲህ መራወጥ ማለት ነው። አንደኛ ጢሞቴዎስ 5፡ 13 እንደሚያመለክተው «ጣልቃ-ገቦች» በማያገባቸው ጉዳይ ውስጥ ይገባሉ።

ከሞላ-ጎደል ሁሉም ባህል ስለ ሥራ ፈትነት የራሱ የሆነ አገላለጽ አለው። የሮም ሰዎች፡ «ምንም ነገር ባለመሥራት፡ ሰዎች ክፉ ነገር መሥራትን ይማራሉ» ይላሉ። አይዝክ ዋት የተባለው ፈላስፋ ደግሞ፡ «ሰይጣን ለሥራ-ፈቶች ያከናውኑት ዘንድ አንድ የተንኮል ሥራ ያገኛላቸዋል» በማለት ጽፎአል። የአይሁድ የሃይማኖት መምህራን፡ «ልጁን ሥራ ያላስተማረ ወላጅ፡ ሌብነትን ያስተምረዋል» ይላሉ።

አካባቢውን እያወኩ ወዲያና ወዲህ ከማለት ይልቅ፤ እነዚህ ሰዎች «በጸጥታ እየሠሩ የገዛ እንጀራቸውን» መብላት ነበረባቸው። ስለ ክርስቶስ መመለስ የነበራቸው የተሳሳተ አመለካከት ወደ ልቅ የሰሜት ደረጃ አደረሳቸው። በመሆኑም ጳውሎስ፤ «የመጠቀ የሰሜት አመለካከታችሁ ስሕተት ነው፤ ተረጋግታችሁ ሥሩ» በማለት ያስጠነቅቃቸዋል። አንድ ሰው በሥራ ከተያዘ ሚዛናዊነት ለጉደለው አስተሳሰብና ማስተዋል ለራቀው ተግባር ሁሉ ጊዜ የለውም።

ይሁንና እነዚህ ቅዱሳን ለእግዚአብሔር ቃል በመታዘዝ ምትክ በሥራ ላይ ብቻ ቢሰማሩ፤ ቤተ ክርስቲያን ምን ማድረግ አለባት? ጳውሎስ ቀደም ባለው በመጀመሪያ መልእክቱ በመከራቸውና (1ኛ ተሰ. 5:14) እንደተሳሳቱ በመግለጽ ባስጠነቅቃቸው ጊዜ፤ ወቅታዊ እርምጃ ወስዶአል። ይህም ሆኖ እነርሱ ሥርዓት በጉደለው ባሕርያቸው መጓዛቸውን ቀጥለዋል። አሁንም በሁለተኛ መልእክቱ ዳግም በማስጠንቀቅ፤ ተጨማሪ እርምጃ ይወስዳል፤ እነዚህ አማኞች የማይታዘዙ ከሆነ፤ የቤተ ክርስቲያኒቱ ምእመናን በግል ደረጃ ሥርዓት ሊያስይዙላቸው ይገባል።

በአሁኑ ወቅት የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ብዙም ሲያነጋግር አንመለከትም። በብዙዎቹ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ እንደሚታየው፤ አንድ ጊዜ ሰውየው ከተጠመቀና የቤተ ክርስቲያን አባል ከሆነ በኋላ፤ ባመዛኙ የራሱን ሕይወት እንዲመራ ይተዋል። ከበድ የሚል ይፋዊ ኃጢአት ቢፈጽም እንኳን መጋቢው ወይም ቦርዱ ለጉዳዩ እልባት ይሰጣል እንጂ፤ ጠቅላላው የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ በጥፋቱ ላይ ተወያይቶ ምክር ሲለግሰው ወይም የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ሲወስድበት አንመለከትም።

የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ምንድን ነው? በመጀመሪያ ደረጃ፤ የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ፤ መጋቢውና እውቅና የተሰጠው ቦርድ፤ እንደ ወንጌላዊ የፖሊስ ሠራዊት ኃጢአት የሚሠራውን አማኝ አድነው በመያዝ፤ ከቤተ ክርስቲያን የሚያስወግዱበት አሠራር አይደለም። እንዲህ ዓይነት አምባገነን መሪዎች ያሉባቸው አብያተ ክርስቲያናት መኖራቸው ባይጠረጠርም፤ በጳውሎስ አእምሮ ውስጥ የነበረው አሳብ ይህ አልነበረም። ለልጅ የቤተሰብ የሥነ-ሥርዓት እርምጃ እንደሚያስፈልግ ሁሉ፤ ለምእመናንም የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ያስፈልጋል፤ ይህም የሚያርም ፍቅር የሚያገኝበትና አካሄዱንም የሚያዳብርበት ዕድል ነው። ወላጅ ልጁን በሚቀጣበት ጊዜ፤ ቀውጢ ልጁ

የተሻለ ሰው እንዲሆንለት የሚጥር አባት ሆኖ እንጂ፤ በወንጀለኛ ላይ እንደሚፈርድ ዳኛ በመሆን አይደለም።

በትክክል ልንረዳቸው የሚገቡ የተለያዩ የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ደረጃዎች አሉ፡-

1. በክርስቲያኖች መካከል የሚገኙ የግል ልዩነቶች (ማቴ. 18፡15-18፤ ፊልጵ. 4፡1-3)፡- አንድ ወንድም ወይም እህት (አውቀውም ሆነ ሳያውቁ) በደል ቢፈጽሙብኝ፤ በግል ወደዚያ ሰው መሄድና ለጉዳዩ እልባት ማግኘት ይኖርብኛል። ሌላ ሰው በጉዳዩ ውስጥ ማስገባት የሚያስፈልገኝ ከሆነ ሰውዬው ጉዳዩን ለማስተካከል ካልፈለገ ብቻ ሲሆን፤ ሌላው አማራጭ ሁሉ እስኪሞክር ድረስ ግን ወደ ቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ማስተላለፉ ተገቢ አይደለም።

በመጋቢነት አገልግሎቴ ውስጥ፤ እንዲህ ዓይነት በርካታ ችግሮች ተመልክቻለሁ። ሌላው አማኝ በሚበድላቸው ጊዜ ክርስቲያኖች የሚፈጽሙት ትልቁ ስሕተት፤ ወደ በደላቸው ሰው በቀጥታ ከመሄድ ይልቅ፤ ለመጋቢው ወይም ለሌላ የቤተ ክርስቲያን ምእመናን መናገር ነው። ሌላው ስሕተት ደግሞ በኃጢአት የወደቀውን ወንድም ከመመለስ ይልቅ፤ የክርክሩ አሸናፊ ለመሆን ጥረት ማድረግ ነው።

2. የዶክትሪን ስሕተት፡- ከሁሉም በፊት ሰውየው ለምን የተሳሳተ ዶክትሪን እንደሚያስተምር ምክንያቱን ልትደርስበት ሞክር። ምናልባትም ባለማወቅ ወይም በመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት ጉድለት ሊሆን ይችላል። ይህ በሚሆንበት ጊዜ፤ በትዕግሥት እውነቱን ማስተማር ይገባል (2ኛ ጢሞ. 2፡23-26)። በዚያው መንገድ ከቀጠለ ገሥጸው (ቲቶ 1፡10-14)። ጳውሎስ ጴጥሮስን መገሠጽ ነበረበት (ገላ. 2 ከቁጥር 11 ጀምሮ)። ያ ሰው ግን አሁንም በስሕተቱ ከቀጠለ፤ ፈቀቅ ማለትና (ሮሜ 16፡17-18) ከዚያ ሰው መለየት ያስፈልጋል (2ኛ ጢሞ. 2 ከቁጥር 18 ጀምሮ፤ 2ኛ ዮሐ. ከቁጥር 9 ጀምሮ)።

3. በኃጢአት የወደቀ አማኝ (ገላ. 6፡1-3)፡- ታላቁ ሐዋርያ ጴጥሮስ እንኳ ጌታችንን ክዷል። ዳዊትም በምኞት ተረቶ ዝሙት ፈጽሞአል። አንድ ክርስቲያን የታወቀ ኃጢአት ሲፈጽም ቢገኝ፤ መንፈሳዊ የቤተ ክርስቲያን አባላት በገርነትና በፍቅር ማቅናት አለባቸው። በዚህ ስፍራ «ማቅናት» ማለት «የተሰበረን አጥንት በጥንቃቄ መጠገን» ማለት ነው፤ ለዚህም ፍቅርና ትዕግሥት ያሻል። ብዙውን ጊዜ ቤተ ክርስቲያን

ኃጢአት በፈጸመው አማኝ ላይ በፍጥነት ፍርድ ትበይናለች፤ በዚህም ውስጥ የተፈጸመው አደጋ ለዓመታት ችግሮችን ሲፈጥር ይቆያል።

4. ተደጋጋሚ ጥፋት የሚፈጽም አማኝ (ቲቶ 3:10)፡- በዚህ ስፍራ «መለያየት» የሚለው ቃል የሚያመለክተው የዶክትሪንን ስሕተት ሳይሆን፤ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተለየ አቋም እንዲይዙ የሚያደርገውን የትዕቢት አመለካከት ነው። የግሪኩ ቃል፡ «ምርጫ ማድረግ» የሚል ትርጉም አለው። ይህም በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ወደ መከፋፈልና ወገናዊነት ይመራል (ከገላ. 5:20 ላይ «መለያየት» የሚለውን ተመልከት)። ለማንኛውም ነገር ደጋፊ ወይም ተቃዋሚ ቡድኖች የማይገኙባት ቤተ ክርስቲያን አትገኝም። በመጋቢያን፤ በሕንፃው ሥራ መርሐ-ግብር ላይ፤ በማዕድ ቤት ግድግዳ ቀለሞች ምርጫ እንኳ ሳይቀር፤ የአሳብ መለያየት ሊያጋጥም ይችላል። ብዙውን ጊዜ እነዚህ «መለያየትን» የሚወዱ ሰዎች፤ ተፈላጊነትን ወይም ታዋቂነትን የሚሹ ሰዎች ናቸው፤ ተከታይ እንዲኖራቸው ይፈልጋሉ። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መንፈሳዊ ችግሮችን ይፈጥሩ ዘንድ፤ ሰይጣን ጣልቃ በመግባት ሊጠቀምበት የሚችል ከባድ የስሜት ችግር አለባቸው። ምናልባት በቤት፤ ወይም በሥራ ቦታ ተስፋ የሚያስቆርጥ ነገር አጋጥሞአቸው ይሆናል፤ ምናልባት፤ ከዚህ ቀደም አንድ መጋቢ ወይም ቤተ ክርስቲያን ስሜታቸውን ጎድቶት ይሆናል።

ለእነዚህ «መለያየትን ለሚወዱ» ሰዎች ሁለት ይፋዊ ማስጠንቀቂያዎችን መስጠት አስፈላጊ ነው። ይህን ቤተ ክርስቲያንን የመከፋፈል ኃጢአታቸውን ከቀጠሉበት ግን፤ ሦስተኛ ማስጠንቀቂያ ሊሰጣቸውና ከጉባኤው ሊገለሉ ይገባል። «መለያየትን የሚያነሣ ሰው ጠማማ እንዲሆን በራሱም ላይ ፈርዶ ኃጢአት እንዲያደርግ አውቀህ፤ አንድ ጊዜ ሁለት ጊዜም ከገሠጽኸው በኋላ እንዲህ ከሚመስል ሰው ራቅ» (ቲቶ 3:10-11)።

እንዲህ ዓይነቶቹ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሥልጣን ባይሰጣቸው ምርጫዬ ነው። እንዲሁም ደግሞ፤ «ተበሳጭተው» ከቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከለቀቁ በኋላ፤ ሁለት ጊዜ ብቻ ወደ ኅብረቱ እንዲመለሱ ሊደረግ ይገባል። ለሦስተኛ ጊዜ ከወጡ-ወጡ!

5. ግልጽ የወሲብ ግድፈት (1ኛ ቆሮ. 5)፡- ቤተ ክርስቲያን በኃጢአተኛው ምክንያት ልታነባና (ለሞተ ሰው ለሚደረገውም ለቅሶ ይኸው ቃል ያገለግላል) ወደ ንስሐ ለማምጣት ልትሻ ይገባል። በንስሐ

ለመመለስ ካልፈለገ፥ ማኅበረ-ምእመናኑ በኅብረት ሊያስወግዱት ይገባል (በቁ. 13 ላይ የግሪኩ ቃል «አውጡት» የሚል ነው)። ንስሐ ከገባ ግን፥ ይቅርታ ተደርጎለት ከቤተ ክርስቲያን ኅብረት ጋር እንዲቀላቀል ሊደረግ ይገባል (2ኛ ቆሮ. 2፡6-11)።

«ሰነፍ አማኞችን» በተመለከተ፥ ጳውሎስ ማኅበረ-ምእመናኑ እንዲመክራቸው፥ እንዲያስጠነቅቃቸውና ንስሐ ገብተው ካልተመለሱም፥ ከነርሱ ጋር የቀረበ ግንኙነት ከማድረግ እንዲታቀቡ ተናግሯል። ምናልባት ይህ ማለት እነዚህን አማኞች ከጌታ እራት ማግለልና ወደ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን ቤትም እንዳይጋበዙ ማቀብ ሳይሆን አይቀርም። 2ኛ ተሰሎንቄ 3፡14 የሚዛመደው ለሁሉም የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ሳይሆን፥ ለኑሮ መተዳደሪያቸው ለማይሠሩ ቅዱሳን ነው።

«ከእነርሱ ጋር አትተባበሩ» የሚለው በቀጥታ ሲተረጎም «ኅብረት አታድርጉ» ማለት ነው፤ ይኸው ቃል በ1ኛ ቆሮንቶስ 5፡9 ላይ ተጠቅሶአል። በትውውቅ፥ በጓደኝነትና ኅብረት ውስጥ ልዩነት አለ፤ ኅብረት ማለት «ጋርዮሽ» ማለት ነውና። ለታዛዥ ቅዱሳን የማይታዘዙትን ክርስቲያኖች፥ እንደተሰጡ ቅዱሳን ቆጥሮ ማስተናገዱ፥ ለኃጢአታቸው ድጋፍ መስጠት ነው።

ይህም ሆኖ፥ ጳውሎስ (የሰውን የአክራሪነት ባሕርይ ስለሚያውቅ፥) በደለኞቹን እንደ ጠላት እንዳይመለከቱ አስጠንቅቆአል። «አሁንም በክርስቶስ ወንድሞቻችሁ ናቸው» በማለት በተጨማሪ አሳስቧል። ሎጥ በሰዶም ውስጥ ከመኖሩ የተነሣ፥ ከእግዚአብሔርም ሆነ ከአብርሃም ጋር ኅብረት ባይኖረውም፥ አብርሃም ግን ወንድሙ ስለሆነ፥ ሎጥን ከጠላት እጅ አድኖታል (ዘፍጥረት 14 በተለይም ቁጥር 14ን ተመልከት)። በስሕተት ውስጥ የሚመላለሰውን ወንድም ለመርዳት ብዙ ትዕግሥት፥ ፍቅርና ጸጋን ይጠይቃል፤ ለዚህም ነው ጳውሎስ የመተዳደሪያ ሥራን ስለማከናወን የመጨረሻውን አነሳሽ-ምክንያት (ዓላማ) ያከለው!

የጌታ ማስቻል (3፡16-18)

እግዚአብሔር እንታዘዘው ዘንድ የሚያስፍልገውን ሁሉ ስላሟላ፥ ማንኛውም አማኝ፥ «የእግዚአብሔርን ቃል ልታዘዝና ወደ አገልግሎት ልሰማራ አልችልም» ብሎ ሊናገር አይችልም። እርሱ የሰላም ጌታ ነው። በመሆኑም፥ እርሱ የሕይወታችን ጌታ እስከሆነ፥ እኛም በልባችን ውስጥ

ሰላም ሊኖረን፤ በቤተ ክርስቲያን ጎብረታችን ውስጥ የሰላምን አስፈላጊነት ለማበረታታት እገዛ ልናደርግ እንችላለን።

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ችግር ካለ፤ በአንድ በሆነ አማኝ ልብ ውስጥ ችግር አለ ማለት ነው። ክርስቶስ የጌትነቱን ስፍራ ከያዘ፤ በልብ ውስጥ ሰላም አለ ማለት ነው። በልብ ውስጥ ጦርነት ካለ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ የሕይወታችን ጌታ አይደለም ማለት ነው (ያዕ. 4፡1-10 ተመልከት)።

በማያቋርጥ ውዥንብርና ውድድር ውስጥ የነበረ አንድ የሰንበት ትምህርት ቤት ትዝ ይለኛል። ነገሮችን አስተካክለን ለጥቂት ሳምንታት ያህል እፎይ ከማለታችን እሳተ-ገምራው እንደገና ተመልሶ ይፈነዳል። ከብዙ ጸሎትና ምርመራ በኋላ አንዲት የክፍሉ ተማሪ መምህርት ለመሆን እንደፈለገች ተረዳን። እርሷም በመንፈሳዊ ግኝቶች በመኩራራት፤ እስካሁን ከምታስተምረው የተሰጠች ሴት የበለጠ ሥራ እንደምታከናውን ተሰምቷት ነበር።

ምንም እንኳ ይህች የክፍሉ ተማሪ ከቶውንም በመምህርቷ ላይ ይፋዊ ተቃውሞ ወይም ትችት ባትሰነዝርም፤ አመለካከቷና ያደረገቻቸው ነገሮች በጎብረቱ ውስጥ የመከፋፈልን ስሜት ዘርተው ነበር። ይህ ችግር ከተቃለለ በኋላ፤ በክፍሉ ውስጥ የሰላም ጌታ ነገሠና እግዚአብሔርም በረከቱን ያወርድ ጀመር።

እግዚአብሔርን ለመታዘዝ የሚያስችለን ሰላሙ ብቻ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን የእርሱ መገኘትም ጭምር ነው፡- «ጌታ ከሁላችሁ ጋር ይሁን!» እርሱ በፍጹም አይተወንም ወይም አይጥለንም፤ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ከእኛ ጋር ነው (ዕብ. 13፡5፤ ማቴ. 28፡20)።

በመጨረሻም፤ ጳውሎስ ስለ እግዚአብሔር ጸጋ አስታውሶአቸዋል። «የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከሁላችሁ ጋር ይሁን» (ቁ. 18) የሚለው ጳውሎስ ከመልእክቶቹ ማብቂያ ላይ የሚያስቀምጠው ይፋዊ ፊርማ ነበር። ይህንንም ያለው በእርሱ ስም በማስመሰል በስሙ ተጽፎ ከቀረበላቸው የማታለያ መልእክት የተነሣ ነው (2ኛ ተሰ. 2፡2)። በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ ከተደገፍን፤ ለእግዚአብሔር ክብር ፈቃዱን ልንፈጽም እንችላለን። «ጸጋዬ ይበቃህል» (2ኛ ቆሮ. 12፡9)።

ከመሥመር ውጭ የሆነና የጌታን ትእዛዝ የማያከብር ወታደር፤ ለጌታ አለመገዛቱን እራሱ ያረጋግጣል። የቤተ ክርስቲያን ችግሮች የግል ችግሮች ስለሆኑ፤ በግል ልናቃልላቸው ይገባል። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን

ውስጥ ሥርዓት እንዲኖር ይፈልጋል። «ሁሉ በአገባብና በሥርዓት ይሁን»
(1ኛ ቆሮ. 14:40)

አንተስ ለቤተ ክርስቲያን ሰላም ከሚታገሉት ወገን ነህ ወይስ ጦርነት ከሚያጭሩት?

እስኪ ድሉን እንዲያቀዳጀንና (ኢያሱ 5:13-15) ለሕዝቡ ያለውንም
ዓላማ ከግቡ እንዲያደርስ፤ ኢያሱ እንዳደረገው ሁሉ፤ እኛም
በእግዚአብሔር ሠራዊት አዝማችና መሪ እግር ሥር እንውደቅ።

ጌታ በቅርብ ጊዜ ይመጣል፤ አንተም ለምጽአቱ ተዘጋጅ!